Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 2 | VINERI 14 IANUARIE 1955 | 4 PAGINI, 25 BANI

O etapă însemnată în munca A. R. L. U. S.

Acad. prof. dr. C. I. PARHON
președinte al A.R.L.U.S.-ului

Consiliul General A.R.L.U.S. a hotărît ca în cursul anului 1955 să se desfășoare alegerile pentru organele de conducere și cel de al IV-lea Congres A.R.L.U.S.

Alegerea organelor de conducere și pregătirile pentru Congres constituie o etapă însemnată în viața Asociației noastre. Această acțiune se va desfășura sub semnul intensificării muncii de popularizare a măreților realizări ale Uniunii Sovietice în toate domeniile de activitate, al adîncirii și întăririi prieteniei veșnice dintre poporul român și marele popor sovietic. In același timp, alegerile organelor de conducere și pregătirile pentru Congres trebuie să ducă la întărirea și ridicarea pe o treaptă mai înaltă a activității A.R.L.U.S.-ului.

Încă de la înființarea sa, răspunzînd dorinței fierbinți a oamenilor muncii din patria noastră de a cunoaște realizările marelui popor din Răsărit, care ne-a adus libertatea și ne-a ajutat să pășim pe drumul luminos al socialismului, A.R.L.U.S. și-a luat sarcina nobilă de a milita pentru întărirea prieteniei romîno-sovietice, pentru răspîndirea largă în rîndurile poporului nostru a cunoștințelor despre Uniunea Sovietică.

Sub îndrumarea Partidului Muncitoresc Romîn, A.R.L.U.S. a desfășurat în acești ani o rodnică activitate, contribuind la întărirea legăturilor de prietenie cu popoarele din Răsărit, legături cu adînci rădăcini în trecut, și care în anii puterii democrat-populare au căpătat un conținut nou, devenind unul din bunurile cele mai de preț ale poporului nostru.

Prin popularizarea măreților succese ale Uniunii Sovietice, a experienței istorice a poporului sovietic în făurirea orînduirii socialiste, prin răspîndirea metodelor înaintate de lucru sovietice, A.R.L.U.S. urmărește să pună la îndemîna oamenilor muncii din țara noastră o armă de preț în lupta pe care o duc sub conducerea partidului pentru construirea socialismului, pentru făurirea unei vieți luminoase, fericite.

Expresie a celor mai înalte sentimente de dragoste, recunoștință și prietenie pe care poporul muncitor din Republica Populară Romînă le nutrește față de marele popor sovietic, A.R.L.U.S.-ul a crescut de la an la an, cuprinzînd mase tot mai largi de oameni ai muncii de la orașe și sate. La primul Congres ținut în anul 1945, numărul membrilor Asociației era de 57.000. Astăzi, în preajma celui de al IV-lea Congres, A.R.L.U.S.-ul este o largă organizație de masă, numărul membrilor săi ridicîndu-se la peste 6 milioane. Se poate spune că nu există oraș, nu există sat și cătun pe întinsul patriei noastre în care cercurile A.R.L.U.S. — veriga de bază a Asociației — să nu desfășoare o activitate entuziastă. Pretutindeni, cuvîntul luminos despre primul Stat Socialist este răspîndit în mase, dînd rod bogat, spre fericirea poporului nostru.

Pășind la pregătirea alegerilor și a celui de al IV-lea Congres, toate organizațiile noastre sînt chemate să dezvolte realizările de pînă acum, să înlăture lipsurile care există încă în munca noastră.

Astfel, deși activitatea Asociației a crescut în mod simțitor, noi nu putem să ne mulțumim cu cele realizate, ci trebuie să urmărim continua ei dezvoltare. Acest lucru este valabil atît în ceea ce privește conținutul, formele, cît și în legătură cu capacitatea de cuprindere a maselor cele mai largi. Premiza, factorul esențial care asigură posibilitatea acestei creșteri, o constituie dragostea adîncă, plină de recunoștință pe care masele largi o nutresc față de Uniunea Sovietică, dorința, devenită necesitate vitală pentru poporul nostru, de a cunoaște cît mai amănunțit realitatea sovietică, viața, munca și minunatele realizări ale constructorilor comunismului.

De aici, necesitatea și tot odată posibilitatea lărgirii simțitoare a activității A.R.L.U.S. Să deschidem porțile Asociației noastre fiecărui om cinstit, care-și iubește patria, care iubește marea Uniune Sovietică, patria socialismului victorios! Să atragem în jurul fiecărui comitet regional, raional, în jurul fiecărui cerc, un larg activ obștesc, care bine folosit, va duce, fără îndoială la adîncirea și ridicarea pe o treaptă mai înaltă a activității noastre.

Deosebit de important este să îmbunătățim munca în acele sectoare cărora nu le-am dat în trecut întreaga atenție cuvenită. Astfel, este necesar, în primul rînd, să întărim munca la sate.

Acum, cînd întregul nostru popor luptă cu hotărîre pentru realizarea sarcinilor trasate de partid și guvern în legătură cu dezvoltarea rapidă a producției agricole, este deosebit de important ca țărănimea noastră muncitoare să cunoască temeinic bogata experiență a colhoznicilor, tezaurul neprețuit al agrotehnicii sovietice. Pe această linie, A.R.L.U.S. este chemat să aducă o contribuție prețioasă.

Trebuie, de asemenea, să intensificăm munca printre oamenii muncii din rîndurile minorităților naționale, să popularizăm neobosit minunatele înfăptuiri ale Statului Sovietic multinațional, unitatea moral-politică, prietenia frățească dintre toate popoarele sovietice.

Un loc tot mai însemnat în activitatea A.R.L.U.S. trebuie să ocupe munca în rîndurile intelectualilor. Oamenii de știință, literatură, artă etc. sînt dornici să ia cunoștință prin intermediul A.R.L.U.S.-ului de realizările savanților, scriitorilor, artiștilor sovietici, sînt dornici să soarbă noi forțe creatoare din exemplul luminos al intelectualității sovietice.

Alegerile și pregătirile pentru Congres trebuie să se desfășoare ținîndu-se seama de obiectivele politico-economice pe care Partidul și Guvernul le pun în fața întregului popor muncitor. Alături de celelalte organizații de masă, A.R.L.U.S. are datoria să acorde un sprijin mai susținut luptei pentru îndeplinirea și depășirea planului de stat pe anul 1955 — ultimul an al primului nostru cincinal, — luptei pentru dezvoltarea agriculturii și a producției bunurilor de larg consum, în scopul ridicării continue a nivelului de trai al oamenilor muncii.

In această direcție, Hotărîrea Consiliului General A.R.L.U.S. cu privire la alegerea organelor de conducere și organizarea celui de al IV-lea Congres, trasează comitetelor regionale, raionale și cercurilor sarcina de a înfățișa mai amplu succesele și experiența oamenilor sovietici, metodele inițiate de muncitorii, tehnicienii, colhoznicii, oamenii de știință sovietici, pentru realizarea măreței sarcini de a forța ritmul de dezvoltare a industriei bunurilor de larg consum și a obține în cel mai scurt timp o și mai mare înflorire a agriculturii sovietice.

A.R.L.U.S. are datoria să popularizeze mai larg și mai operativ marile inițiative ale Uniunii Sovietice în lupta pentru pace, politica consecventă a Statului Sovietic pentru consolidarea păcii și securității colective, pentru rezolvarea pe calea tratativelor a problemelor internaționale litigioase. Este o sarcină de cinste de a înfățișa forța invincibilă a puternicului lagăr al păcii și socialismului în frunte cu U.R.S.S., de a arăta că țările unite în blocul monolit al acestui lagăr vor ști să dea o ripostă zdrobitoare oricui ar cuteza să atenteze la independența și libertatea lor.

In întîmpinarea alegerilor organelor de conducere și a delegaților pentru cel de al IV-lea Congres, organizațiile regionale, raionale și cercurile trebuie să-și întărească legăturile cu masele de membri A.R.L.U.S., prin înrădăcinarea spiritului muncii colective, prin atragerea în jurul fiecărei organizații a unui larg activ obștesc. Să simulgem din rădăcini formalismul, birocratismul, sectarismul — lipsuri care mai frînează munca unora dintre organizațiile noastre!

Dările de seamă și discuțiile ce se vor purta în cadrul adunărilor generale de alegeri vor trebui să decurgă în spiritul celei mai depline democrații. In mod critic și autocritic comitetele și birourile cercurilor vor trebui să-și analizeze munca pentru a da posibilitate maselor de membri să-și spună părerea și să facă propuneri în vederea înlăturării lipsurilor și a întăririi activității A.R.L.U.S.-ului.

In organele de conducere și ca delegați la Congres trebuie aleși muncitori fruntași în producție, tehnicieni, intelectuali, activiști, țărani muncitori, care folosesc în munca lor experiența și metodele de lucru sovietice, oameni care se bucură de autoritate în rîndul maselor, militanți activi pentru adîncirea prieteniei cu Uniunea Sovietică.

Să facem ca acțiunea de pregătire a alegerilor organelor conducătoare și a celui de al IV-lea Congres al A.R.L.U.S.-ului să se transforme într-o demonstrație puternică a dragostei și recunoștinței oamenilor muncii din patria noastră față de Uniunea Sovietică, a voinței poporului nostru de a apăra pacea, de a întări necontenit prietenia romîno-sovietică!

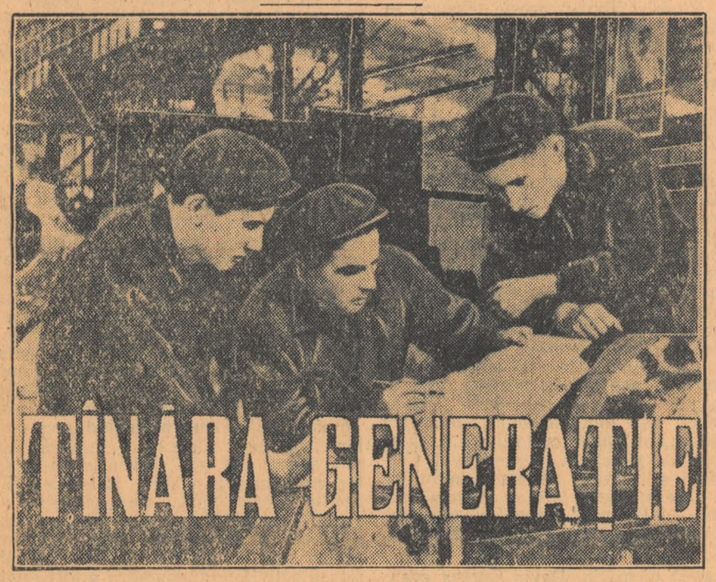

La Uralmaș s-au primit anul trecut zeci de cereri de la absolvenții școlilor medii de zece ani din Habarovsk și Irkutsk, din Celeabinsk și Molotov, din Kamciatka și Sahalin. Cererile erau însoțite de scrisori în care tinerii își exprimau dorința de a-și însuși o specialitate în uzină.

Anatoli Pavlov, fiul unui pescar din Sahalin, a hotărît de asemenea ca după terminarea școlii medii să plece la Uralmaș. Fiind încă elev, el simțea o atracție deosebită pentru tehnică: visul său era să lucreze la strung.

Și iată-l pe Anatoli la Sverdlovsk, la „Uzina uzinelor" cum e numit Uralmașul. Secția uriașă unde trebuia să lucreze, minunatele mașini care-l așteptau, l-au impresionat profund.

Primele zile au trecut destul de repede și Anatoli s-a obișnuit cu noua sa muncă.

In secția de asamblare unde lucra, mai erau și alți tineri care după terminarea celor zece clase au venit la uzină. Anatoli s-a împrietenit cu Iuri Ghirik, Boris Nabokih și Pavel Șerghin.

In timpul unei pauze de prînz, de tinerii muncitori s-a apropiat șeful secției, Vladimir Fedorovici Valenciț.

— Ei, ce ziceți băieți, vă place? — îi întrebă el. Acum sînteți de-ai noștri. Să nu uitați însă că la Uralmaș muncitorii sînt oameni harnici, pricepuți.

...Tinerii absolvenți s-au bucurat de o primire caldă la uzină. Li s-a pus la dispoziție un cămin bine amenajat, iar meșteri calificați s-au ocupat în mod special de ei inițiindu-i în noua meserie.

La început, tinerii absolvenți au avut de luptat cu unele greutăți. Astfel, din pricina lipsei de experiență, Boris Nabokih a stricat un cuțit. E adevărat că maistrul nu i-a făcut mustrări, însă Boris și-a luat angajamentul ca pe viitor să lucreze mai atent.

In primele zile petrecute la uzină, și Anatoli Pavlov s-a lovit de greutăți care însă au fost repede înlăturate, datorită ajutorului primit de la inginerul Nikolai Ivanovici Barancikov, responsabilul cu învățămîntul tehnic al tinerilor muncitori. Nu numai în timpul lecțiilor ci și în cadrul convorbirilor personale cu tinerii muncitori, el le împărtășea cu cea mai mare plăcere bogata sa experiență în producție și vastele sale cunoștințe.

Și maistrul de schimb G. Bogomazov i-a ajutat efectiv pe tinerii muncitori. Anatoli Pavlov și Pavel Șerghin își vor aminti multă vreme de ziua în care maistrul de schimb G. Bogomazov le-a încredințat prima sarcină. La început le-a venit cam greu să descifreze schița noului strung, dar cu atenție și perseverență ei au reușit s-o scoată bine la capăt. Și lui Boris Nobokih i s-a repartizat o sarcină importantă. El l-a ajutat pe strungarul Fedor Putruțev să prelucreze un ax pentru secția de laminoare.

Privind la mașina uriașă, Boris se simțea mîndru că tocmai lui, care a venit de curînd la uzină, i s-a încredințat o operație de o atît de mare răspundere.

Zilnic aproape organizatorul grupei de comsomol, Vasili Siten, stă de vorbă cu tinerii absolvenți, care-i împărtășesc problemele ce-i frămîntă.

In timpul liber care-i rămîne după lucru, Anatoli Pavlov studiază cu o deosebită rîvnă. In cursul acestui an, el intenționează să se înscrie la secția serală a Institutului Politehnic.

...Pe strada „Krasnîi partizan" merge un grup de muncitori. Li se grăiește la uzina lor dragă. In mijlocul lor se află și muncitori tineri, absolvenți ai școlilor medii de zece ani.

Ei încep o nouă zi de muncă — zi plină de bucurii, de griji și planuri îndrăznețe.

O viață nouă, interesantă, s-a deschis în fața lor. Ei s-au contopit cu marea familie glorioasă a clasei muncitoare care își închină toate sentimentele, toate forțele înfloririi necontenite a Patriei sovietice.

Oameni noi în stepa Kazahstanului

SABIT MUKANOV

De multă vreme n-am mai trecut prin locurile copilăriei mele: cu mulți ani în urmă, marele torent al vieții m-a prins și m-a purtat spre sudul însorit. Însă în amintire mi-au rămas întipărite pentru totdeauna privelиștile din Kazahstanul de Nord: stepa de necuprins ce se contopește cu zarea, pîlcurile de mesteceni, limanele liniștite ale lacurilor albastre, împrejmuite de stufăriș des... Inima mea a păstrat căldura acoperișului părintesc sub care m-am născut, sub care mi-am petrecut copilăria și tinerețea și am cunoscut bucuriile și amarul vieții.

Locul unde se afla cîndva aulul nostru se numea „Jaman-Șubar". Cuvîntul Șubar înseamnă „fluier tînăr, rar", iar Jaman — „rău". Aceste două noțiuni sînt legate de istoria satului cazah. Aici au venit la sfîrșitul veacului trecut treizeci de familii de cazahi. Ei și-au întins iurtele lîngă un crîng și un trestiiș de stepă. Acolo, creșteau ierburi bogate — aveai unde să paști vitele. Primul an a trecut cu bine. Vara următoare, cînd oamenii au plecat să pască vitele pe îndepărtatele „djeileau"-uri, s-a întîmplat o nenorocire. Lîngă aul, a izbucnit un incendiu. Focul a înghițit pădurea, iarba și a distrus tot avutul. Greu le-a mai venit cazahilor rătăcitori. De atunci, acest loc se numește „Jaman-Șubar".

...Și iată că, primăvara trecută, am vizitat locurile copilăriei care prin voința poporului, s-au schimbat de nu le mai puteam recunoaște. Pe pămînturile de stepă, unde a fost cîndva aulul nostru, s-au înființat patru noi sovhozuri cerealiere — sovhozurile „Dokucaev", „Bogdan Hmelniți", „Timiriazev" și „Hrușciov". Ele au înconjurat din patru părți, cele 200.000 de hectare de pămînt înțelenit. Oriunde îmi aruncam privirea, vedeam brazdele negre de țelină răsturnată, vedeam drumuri de stepă, noi construcții — și întreaga regiune era dominată de vuietul muncii încordate.

Cînd am sosit aici, era noapte cu lună plină; pe bolta cerească alunecă un uriaș glob gălbui. Farurile luminoase ale tractoarelor și automobilelor străpungeau întunericul nopții ca niște tăișuri de cuțit; pe drumurile de stepă, goneau sute de mașini. Mașinile au trezit liniștea de veacuri a Jaman-Șubar-ului.

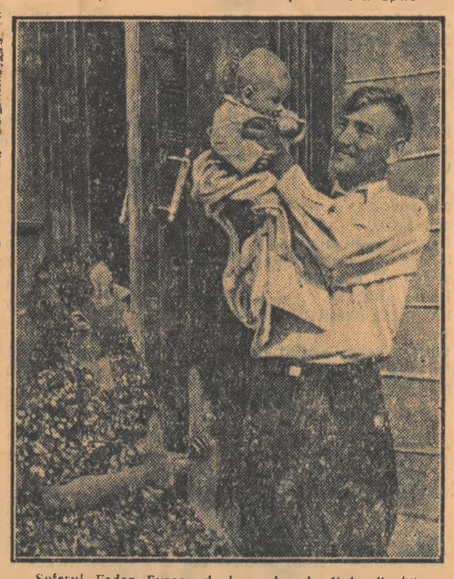
Șoferul Fedor Evseev de la sovhozul „Kulundinsk" din Altai cu soția sa Anna și fiul lor Sașa în noua locuință.

★

In ținutul cîndva pustiu, s-au ivit oameni noi. Au venit aici locuitori din Ucraina și din Belorusia. Au apărut așezări ale sovhozurilor, ateliere, baze de petrol pentru noile S.M.T.-uri. Ce de impresii noi am adunat din această călătorie! Cîte întîlniri de neuitat!

In apropierea vechiului aul, se află stațiunea Mamliutka. Ea e acum răspîndia drumurilor pe care vin mecanizatorii și tehnica puternică. Savinov, secretarul comitetului raional de partid din Mamliutka, îmi spunea:

— Cînd am început cu desțelenirea s-au ivit greutăți mari. Primăvara era atîta noroi, încît nu puteai merge nici călare și nici pe jos. Uneori, cale de abia 200 de metri, trebuia să transporți pîinea de la brutărie cu tractorul. Nu aveam destule locuințe. Se știa că trebuiau organizate noi sovhozuri, dar locurile de reședință ale acestora și suprafețele de pămînt ale fiecăruia nu erau încă delimitate...

Kadîr Makin, contabilul sovhozului „Dokucaev", continuă povestirea lui Savinov:

— Am venit la noul loc de muncă în pragul primăverii. Zăpada începuse a se topi, drumurile se desfundau. Mașina noastră a rămas în mijlocul drumului. Ce era de făcut? Eu am mai trăit pe aici, îmi aminteam oarecum locurile și m-am hotărît să merg pînă într-un sat apropiat, ca să aduc un tractor: „Dacă stăm pe loc, s-ar putea să înghețăm — i-am spus șoferului. Mai bine plec în căutarea unui tractor". „E-e, Kadîr! S-ar putea să nu găsești tractor ci să întîlnești mai de grabă o haită de lupi! — mi-a spus șoferul, rizînd. Ia-ți măcar niște chibrituri și o bîtă bună".

Așa a și făcut Kadîr Makin. Mergea prin stepa rece și plină de noroi și, curînd, a auzit urletul surd și prelung al lupilor. Fiarele se apropiară de Kadîr. Atunci, el a aprins batista, apoi și-a rupt o mînecă de la bluză și a înfășurat-o în jurul bîtei de fier și a început să o fîlfîie ca pe o făclie. Semnalul a fost observat de cei de la așezarea sovhozului, care i-au și trimis repede o mașină...

Locurile viitoarelor centre ale sovhozurilor erau însemnate pe hartă. Rămînea însă ca cerculețele și cubușoarele desenate să fie deplasate cît de cît, mai aproape de surse de apă și de mijloacele de transport și comunicație.

— Am muncit serios — își amintește Koltirin, directorul sovhozului „Dokuceaev". Am plecat cu tractoarele ca să stabilim la fața locului așezarea centrului sovhozului. Drumul ni-l deschideau mașinile „D.T.-54", iar în urma lor înaintau puternicile „S-80", care remorcau sănii largi. Busoia ne indica direcția. Trebuia să ajungem la Batpak-Kul — „lacul mlăștinos". Dar pornisem de cîteva ore și Batpak-Kul nu se mai zărea.

Trei zile am rătăcit prin stepă fără somn și fără hrană caldă. Spre norocul nostru, ne-am întîlnit cu un vînător cazah. „Vă duc la Batpak-Kul cu ochii închiși — ne-a spus el. Numai că lacul acesta a secat pînă la fund. Stabiliți-vă mai bine pe vechiul loc de iernat al aulului „Utei-Daus". Acolo se ridică o pădurice, iar izvoarele de stepă dau apă tot anul.

L-am luat pe acest om binevoitor cu noi în sanie și am pîcat spre pădurice „Utei-Daus". Ne-a plăcut tuturor acest colț de stepă. Am înfipt un stîlp de mesteacăn, pe care am scris cu creion colorat: Centrul sovhozului „Dokucaev".

★

Foi de drum comsomoliste...

Le primeau nu numai tineri și tinere, ci și oameni mai în vîrstă. În sovhozul „Hrușciov", am stat de vorbă cu Semion Ivanovici Cekulaev, care are 54 de ani. El mi-a arătat foaia de drum și a zîmbit șiret.

— Acest document dovedește că mai sînt încă de vîrsta comsomoliștilor. Cînd ai o foaie de drum ca asta, nu ai voie să lucrezi prost — adăugă, de astă dată serios, Cekulaev.

— Semion Ivanovici justifică prin muncă încrederea înaltă ce i s-a acordat — confirmă organizatorul de partid al sovhozului. — Este cel mai bun tractorist al nostru!

Deși în sovhozuri există și muncitori, mecanizatori și specialiști în vîrstă, totuși majoritatea o formează tineretul. Tinerii sînt oameni energici, curajoși, vesели și, pe lîngă toate acestea, și capabili — oameni cu mult suflet și conștiința curată. Ei învîng toate greutățile întîmpinate. Organizațiile de partid și comsomoliste lucrează cu acești oameni, îi antrenează.

Rol principal în educație are forța exemplului. Ea se manifestă în faptele cele mai simple și mai obișnuite. Iată-l pe tînărul Stepan Șoloma. El este șeful brigăzii de tractoriști din sovhozul „Ukrainski". Mecanizatorul a venit în stepă cu foaie de drum primită de la Komsomol și, fiind tractorist cu experiență, și-a luat un angajament nu prea ușor — să-l învețe pe noii veniți noua meserie. Mulți din cei patruzeci și opt de muncitori care au intrat în brigada lui Stepan Șoloma nu văzuseră încă tractorul.

Iat-o pe Zinaida Gorbacenko, o fată voinică, de statură mijlocie. Ea este orfană; a crescut într-o casă de copii, apoi, după terminarea școlii F.Z.O., a lucrat la o uzină din Leningrad. Cînd a răsunat în întreaga țară chemarea: „Spre pămînturile înțelenite!" Gorbacenko a plecat cu primul eșalon de voluntari spre Kazahstan.

— Tu, Zina, vei lucra ca ajutor de tractorist — i-a spus directorul sovhozului.

— Ce fel de ajutor de tractorist o să lasă din mine, cînd eu nici n-am văzut mai de aproape vreun tractor? — a răspuns încurcată Gorbacenko.

— Vei învăța. Te vom repartiza la brigada lui Șoloma. El e om experimentat, binevoitor și te va învăța repede.

Stepan Șoloma s-a îngrijit mult de Gorbacenko. El singur i-a arătat Zinei cum să conducă plugurile de tractor, cum să taie brazde bune, adînci, și la deal, și la vale, și pe loc oblu. Tînăra din Leningrad și-a însușit repede noua meserie. Curînd, ea a ajuns să realizeze cîte 1½—2 norme, iar salariul ei a crescut pînă la 1500 de ruble pe lună.

Instruind în „universitatea" sa oameni de diferite vîrste și de diferite profesii, brigadierul comunist Stepan Kuzmici Soloma își ridica el însuși măiestria. El a fost inițiatorul întrecerii pentru desțelenirea pămînturilor în condiții superioare.

— Trebuie să spun că desțelenirea cere multă măiestrie — îmi spunea Șoloma, stînd comod pe scara vagonului de cîmp. — Mai înainte, pentru valorificarea pămîntului înțelenit se remorcau la tractorul „S-80" două pluguri cu cîte cinci brazde. În timpul aratului, stratul de pămînt nu se răsturna deplin în brazdă. Ierburile sălbatice împiedicau dezvoltarea culturilor, le înăbușeau. De aceea, eu am propus să se scoată cormanele de la pluguri și să se are cu o viteză mai mare. Munca mergea mai bine, s-a îmbunătățit calitatea arăturii.

Multe brigăzi au lucrat astă toamnă după metoda lui Șoloma. Pentru semănăturile din anul 1955, au fost pregătite peste 100.000 hectare de pămînt bine lucrat.

★

Trecînd prin noile sovhozuri, am văzut oameni talentați și neobosiți, profund devotați ideii transformării naturii aspre a Kazahstanului. Ultima întîlnire cu noii locuitori am avut-o pe locul aulului nostru „Jaman-Șubar". Am întîlnit acolo brigada de mecanizatori a lui Vladimir Konstantinovici Ivancenko din sovhozul „Dokuceaev".

Ivancenko a venit tocmai din Kuban pe pămîntul strămoșilor mei și a realizat în anul trecut indici înalți. Pentru succesele dobîndite în muncă, i s-a acordat cinstea de participant la Expoziția agricolă unională. M-am întîlnit cu brigadierul pe înserate. Reflexele roșietice ale soarelui de seară se lăsau pe iarbă și pe trestiile lacului Das din apropiere. Dinspre nord, bătea „stepneak"-ul rece, prevestitor de iarnă.

Privind prin fereastra îngustă a vagonului, Ivancenko mi-a vorbit din inimă:

— Mi s-a povestit că pe aici își petreceau iarna niște nomazi. Îmi pare rău că nu a rămas nici urmă din acele timpuri. Nu știi cumva încotro au plecat oamenii din acest aul? — m-a întrebat brigadierul.

— Cum să nu știu? — și zîmbii. Aveți în față pe unul din locuitorii aulului. Acum, el nu mai este nomad, ci scriitor.

— Cum se poate! — se miră sincer interlocutorul meu.

— Totuși, nu glumesc.

I-am vorbit lui Vladimir Konstantinovici despre timpurile cînd, lîngă pădurice tînără, s-a înfiripat aulul nostru și despre năpasta care i-a bîntuit pe locuitori.

— Incendii ca acela nu ne mai înfricoșează acum. Ne pare rău că nimeni nu ne povestește nouă, noilor veniți, despre trecutul acestor locuri — și s-ar cuveni! — observă brigadierul.

Mergeam pe cîmpiile de necuprins, priveam mașinile, vorbeam cu oamenii. Ivancenko îmi descria cu pasiune viitorul apropiat al sovhozului. Venea iarna și tractoriștii urmau să înceapă reparația mașinilor, reținerea zăpezii și studiul noului sistem de prelucrare a solului. Și, pe neobservate, va veni primăvara cu miros de iarbă — și cu treburi pînă peste cap.

Mai tîrziu, s-a servit cina în vagonul brigadierului. Ivancenko, vesel, roșu la față, m-a invitat să ciocnesc cu el un pahar cu vin.

— Tot ce vedeți pe masă — a spus Vladimir Konstantinovici — toate sînt daruri ale bogatului pămînt cazah. Pîinea e făcută din grîul crescut pe pămîntul desțelenit, cartofii și legumele tot de aici au fost culese. Și peștele proaspăt l-am pescuit în lacul Das din apropiere. Sînt bucuros că pot trata oaspeții cu primele roade pe care ni le-a dăruit acest pămînt! — a încheiat vesel Ivancenko.

Pescari sovietici în Atlanticul de nord

O nemărginită întindere de apă. Dinspre îndepărtata zare, se rostogolesc valuri cenușii ca plumbul. Cu valurile se ceartă un vînt zburdalnic, le frînge crestele spumoase, împroșcînd împrejur cu picături mărunte.

De șapte zile și șapte nopți, călătorește spre nord-est un neobosit „plugar al mării" — un vas pescăresc mijlociu. Peste apele ca cerneala se lasă amurgul opac. Și dintr-odată, la orizont au apărut lumini — un întreg șir de lumini ce strălucesc în diferite culori. Prin ocularele binoclului, curînd după aceea, s-au putut deosebi siluetele unor vase. Aci este baza întreprinderilor sovietice pentru pescuitul scrumbiilor din Atlanticul de nord.

— Călătoria s-a terminat, am ajuns acasă! — anunță vesel căpitanul. În văzduh, răsună semnalele de salut transmise de sirena vasului...

Oceanul Atlantic e neliniștit și aspru, mai ales aici, în spre nord-est.

Acțiunea curenților puternici și alternanța maselor de aer cald și rece produce aici vînturi puternice, care deseori se schimbă în uragane. Iarna, munca marinarilor din Atlanticul de nord e foarte grea, din pricina deselor furtuni. Însă niciun fel de greutate și piedici nu-i sperie pe oamenii sovietici. Multe vase sub pavilion sovietic brăzdează în tot timpul anului întinderile oceanului și se întorc încărcate cu pește.

Întreprinderile pentru pescuitul scrumbiilor din Atlanticul de nord sînt o mare realizare a pescarilor sovietici și a savanților ichtiologi. Primele vase pescărești au apărut aici în vara anului 1948. Ele aveau misiunea de a face cercetări îndrăznețe care au și dovedit cîtă bogăție de pește se află în această zonă. În locurile unde se întîlnesc curenți de apă caldă cu cei de apă rece, se concentrează cantități uriașe de scrumbii. Aici vin pescari din Murmansk, Kaliningrad, Leningrad, din Lituania, Letonia și R.S.S. Karelo-Fină.

Astăzi, se află aici peste 250 vase sovietice de pescuit, utilate cu tehnică perfecționată. Pescarii au adus acum doi ani peste 1.100.000 chintale de scrumbii, iar în anul trecut ei au realizat succese și mai mari.

Din expediție, fac parte maiștri pescari minunați. Ei lucrează cu multă însuflețire și vădesc voință puternică și eroism în muncă.

...Oceanul vuiește, se înfurie. Dar loviturile lui nu-i înfricoșează pe marinarii aceștia călîți. Ei înfruntă cu curaj stihia, pentru a-și îndeplini misiunea de onoare pe care au primit-o.

— Drum bun, pescari viteji!

Mîini mecanice

Într-un sector al Fabricii de stat nr. 1 de rulmenți, unde se șlefuiesc canalele inelelor de rulmenți, fiecare muncitoare lucrează la cîte două mașini. Ea abia prididește să ia piesele prelucrate, să le schimbe cu altele noi și să pornească iarăși mașina. Munca pe care o îndeplinește operatoarea nu cere o calificare înaltă — căci mașinile sînt reglate de tehnicieni. Operatoarea trebuie să fie îndemînatică și pricepută să efectueze repede mișcările simple. Însă, oricît s-ar strădui, productivitatea muncii ei nu poate crește prea mult. Erau necesare unele măsuri de ordin tehnic care să ridice simțitor productivitatea și care, la rîndul lor, să contribuie la dezvoltarea continuă a inițiativei muncitorilor. Era nevoie ca lucrul operatoarei să fie efectuat de mașini, eliberînd-o de mișcările ritmice obositoare. Trebuia, astfel, construit un aparat automat, adică un dispozitiv care să îndeplinească toate mișcările efectuate de mîna operatoarei. Acest dispozitiv trebuie să ia el singur inelul, să-l pună la mașină, să pornească mașina și să apropie discul de șlefuit spre piesă. Apoi, operatorul automat trebuie să cupleze un aparat special, minimetrul, care controlează în mers dimensiunile inelului. Iar după ce inelul a fost prelucrat, operatorul automat trebuie să oprească mașina, să schimbe piesa, să la iarăși munca de la început.

Și iată că, în urma cercetărilor și a experimentărilor stăruitoare, în secție a apărut o nouă mașină automată. Mai bine zis, e vorba de o mașină veche, care însă a fost utilată cu operator automat, după sistemul inginerilor V. Kremlev și V. Bogatirev de la Institutul de stat pentru proiectarea de uzine pentru industria tractoarelor.

Noua mașină lucrează fără nici o operatoare. Doar din cînd în cînd, se apropie de ea un muncitor auxiliar, care pune pe un suport un nou lot de semifabricate, și mașina continuă să lucreze. Lucrează repede și ritmic. Dacă, atunci cînd lucrau la semiautomate, chiar cele mai bune muncitoare pierdeau cu schimbarea piesei și cu pornitul mașinei de la 10 la 15 secunde, operatorul automat efectuează toate mișcările în 5 secunde. Iar piesele sînt toate de calitate superioară.

Muncitorul care conduce noua mașină trebuie să aibă o calificare superioară. Mașinile cu operator automat vor fi deservite de un reglor, iar profesia de operator e desființată. Foștii operatori își vor putea însuși noua profesie de reglor, deservind nu cîte două mașini, ca pînă acum, ci cîte 4—5 deodată. Muncitorul va supraveghia mașina. Va putea să se gîndească la continua ei perfecționare. Iar cînd se va construi o bandă rulantă automată, căreia i s-a și făcut proiectul și în care va fi integrată și noua mașină, cînd semifabricatele vor fi aduse nu de oameni ci pe cale automată, productivitatea muncii lucrătorului va crește cu 370%.

În același timp, operatorul automat îmbunătățește mult și calitatea pieselor. Aparatul acesta, relativ simplu, poate transforma mașinile obișnuite în mașini semiautomate și automate.

Noua viață a Krasnoiarskului

În mijlocul Siberiei, pe marele fluviu Enisei, se află orașul Krasnoiarsk. În anii regimului țarist, Krasnoiarskul era, ca întreaga Siberie, loc de surghiun pentru cei revoltați împotriva țarismului și se caracteriza printr-o mare înapoiere economică și culturală. Astăzi, acest oraș este în plină înflorire.

Trenurile care pleacă din Krasnoiarsk duc spre apus combine autopropulsate noi și case prefabricate, la pămînturile desțelenite din Altai și Kazahstan, sau poduri rulante pentru marele șantier de la Jiguli, pe Volga. La fabricile din Krasnoiarsk se prelucrează lemnul iar la șantierul naval, se construiesc șalupe de oțel.

Spre ținutul Krasnoiarskului, care are resurse naturale deosebit de bogate, dar populație puțină, se îndreaptă în aceste zile numeroși tineri și tinere sovietice, hotărîți să smulgă naturii bogățiile-i uriașe, în folosul întregului popor sovietic.

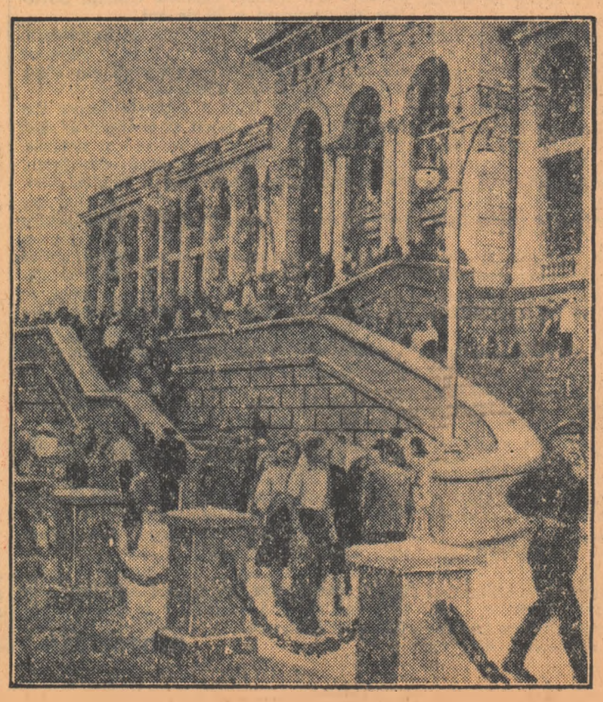
În clișeu: Gara fluvială din Krasnoiarsk.

LITERATURĂ-ARTĂ-ȘTIINȚĂ

Trei cărți despre U.R.S.S.

O călătorie în Țara Păcii

Călătorind prin Uniunea Sovietică, autorul a știut să privească totul cu o curiozitate plină de prospețime. Căldura și devotiunea sa au făcut ca privirea călătorului să pătrundă în adîncul celor văzute și să înfățișeze pregnant, sensibil, limpede „măreața realitate sovietică.

Notele de drum cuprinse în acest volum recent apărut, datează, după cum spune însăși prefața autorului, din toamna anului 1951. In acest prim volum sînt tipărite însemnările care consemnează cele văzute în spațiul a zece zile de călătorie. Destul de puțin timp pentru a cuprinde atît de multe aspecte și fenomene ale vieții atît de desfășurate de pe vastul pămînt al Țării Socialismului. Totuși, cartea cuprinde în cele o sută patruzeci de pagini ale ei o seamă de aspecte diferite, despre oamenii sovietici și despre grandioasele lor înfăptuiri și victorii, dînd cititorului putința de a cuprinde cu ochii minții nu fragmente de imagini, ci — în esență — întregul peisaj moral și material al Uniunii Sovietice. Pentru a înfățișa cît mai plastic, mai convingător, covîrșitoarea superioritate a realizărilor sovietice, dr. Petru Groza utilizează adesea paralela.

In această dispoziție a materialului în paralelă, autorul pune în față cele două oglinzi: a trecutului și prezentului, demonstrînd fără a interpreta ceea ce înseși faptele demonstrează. Astfel, în domeniul grijii pentru sănătatea omului, al higienei, al spitalizării, autorul citează exemplul negativ al pseudo-savantului apusean condus de interese egoiste, meschine, tratînd cu rigiditate și lipsă de interes uman, bolnavii, și pe de altă parte exemplul medicinei și medicilor sovietici, care își fac un ideal și o datorie înaltă din sănătatea poporului.

Vorbind despre interiorul Kremlinului,, despre îmbinarea utilului cu frumosul, autorul ne informează că una din sălile uriașe ale palatului, sala cavalerilor ordinului Sf. Gheorghe, a fost transformată, după legi arhitectonice moderne, în sala de ședințe a Sovietului Suprem al U.R.S.S. Cu acest prilej, autorul face o paralelă între adunările deputaților din trecut și cele de azi, acolo, în Soviete, și la noi, în țările de democrație populară, „unde se discută sobru și se iau hotărîri concrete de către reprezentanții autentici ai poporului muncitor, ei înșiși muncitori, ingineri, tehnicieni, colhoznici, fruntași ai întrecerii socialiste, savanți, oameni de artă, trimiși fiecare de la locurile lor de muncă creatoare, trăind intens, ca fruntași între fruntași, realitățile construirii comunismului".

Autorul desfășoară în cartea sa de însemnări de călătorie în Uniunea Sovietică o hartă de realități și de înfăptuiri în toate domeniile.

Cartea aceasta de însemnări se ocupă deopotrivă și de fenomenul cultural sovietic, făcînd incursiuni și în trecutul culturii ruse, și înfățișînd cu pasiune caldă realizări ale artei și culturii de azi din U.R.S.S.

Dragostea și interesul pentru Uniunea Sovietică, cultivate adînc de poporul nostru, și-au găsit o bună oglindire în aceste note de călătorie, pe care autorul le-a scris cu dorința de a informa mai departe masele de la noi asupra realizărilor istorice ale primei țări socialiste din lume.

RADU BOUREANU

Adevăruri nepieritoare

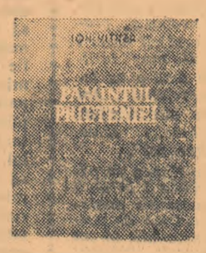

Secretul valorii unei opere literare nu constă în gratuite înfloriturl stilistice, trecătoare în curentele succedate prin timpuri și intraductibile tuturor oamenilor, ci în valorile umane pe care cu mijloacele artei, opera le transmite generațiilor. Sînt cărți care au fost concepute nu într-un profund și complicat proces de creație, pe care cititorul le primește ca atare. Așa sînt însemnările de călătorie, impresiile notate simplu și direct, pe care le cauți stăpînit de curiozitate, absorbit de locurile fără margini ale unei lumi noi. O asemenea carte este „Pămîntul prieteniei" de Ion Vitner. Fără să cultive genul reportajului Ion Vitner mărturisește în limbajul unei convorbiri amicale, despre oameni și locuri a căror măreție impresionează prin însăși existența lor, fără să mai ceară alte adaosuri și ornamente. Sentimentele înalte care te cuprind citind această carte, izvorăsc din adevărurile nepieritoare despre omul sovietic, omul al cărui fel de viață și ale cărui puteri creatoare sînt unice pe fața pămîntului.

I. Vitner, impresionat de ceea ce întîlnește în viața cotidiană, în universul moral al omului sovietic, în cultura nouă, socialistă, și cultura străveche păstrată cu sfințenie, în colhozurile și fabricile socialismului, în muzeele ce eternizează învățămintele istoriei, — transmite cititorului stările sale de înălțare sufletească. In felul acesta, cartea „Pămîntul prieteniei" este în același timp un document și un poem liric. In tot ceea ce cunoaștem, de la monumentele istorice ale Moscovei și Kievului la noua clădire a universității „Lomonosov" și la Kievul reconstruit peste ruinele războiului, de la „Casa Puşkin" din Leningrad și spectacolul de neuitat al piesei „Suflete moarte" de Gogol, pînă la colhozul ucrainean și la uzina („mugure al comunismului") „Kalibr" din Moscova, de la Muzeul „Lenin" la Muzeul Armatei Sovietice, toate lucrurile notate așa cum au fost văzute, se situează în istorie, ca mărturii veridice despre ceea ce constituie trăinicia și puterea creatoare a poporului stăpîn pe destinele sale.

Ion Vitner este om de cultură, și însemnările sale urmăresc mai ales latura istoriei artistice a Moscovei, în special, cît și a Leningradului și Kievului. Despre valorile artistice, privite în perspectiva istorică, poți vorbi în oricare altă țară te-ai afla: sînt bunuri ale lumii, create de geniul nemuritor al popoarelor. Mărturiile despre Uniunea Sovietică însă au un lucru în plus, ceea ce nu poți întîlni în țări neeliberate de sub orînduirea exploatărit omului de către om. In aceste mărturisiri, chiar și atunci cînd se vorbește de lucruri care în accepțiunea capitalistă n-au nimic cu arta, în Țara Socialismului sînt neprețuite creații de artă. Cum poate fi socotit altfel colhozul „1 Mai", refăcut peste cenușa războiului, cu școli, spitale, creșe, cluburi, case de locuit, și celelalte așezăminte, toate pentru grija față de om, pentru bucuriile generațiilor? Cum poate fi socotită altfel uzina „Kalibr" din Moscova, curată ca o casă de cultură, împrejmuită de parcuri și lumină, ai cărei muncitori și-au însușit cea mai înaltă calificare, al cărei oameni au posibilitate să-și desfete viața cu cele mai nobile preocupări artistice? Sînt opere ale muncii și pasiunii conștiente, înfrumusețate de nesecatul izvor de valori artistice al spiritului popular, eliberat și împlinit ca viața însăși. Noțiunea de artă a spart cercurile „genurilor" și în socialism cuprinde toate ramurile activității omului: este ceea ce au năzuit prin veacuri generațiile, ceea ce a împlinit omul sovietic, ceea ce unește și întărește popoarele lumii și ceea ce se impune în istorie, împotriva oricăror forțe de distrugere. Este conținutul exprimat emoționant în paginile cărții „Pămîntul prieteniei".

IOAN HOREA

Din anii studenției

Ioan Grigorescu este un tînăr scriitor care și-a făcut studiile la Institutul de Literatură „Maxim Gorki" din Moscova, iar volumul recent apărut însemnuchiază laolaltă o parte din reportajele apărute în cursul anilor 1952-1954 în paginile ziarului „Romînia liberă".

Pe parcursul celor 20 de reportaje, autorul zugrăvește cu un ochi atent locuri, oameni și realizări din marea Țară a Socialismului.

Incă de la graniță, primirea caldă și prietenească pe care i-o fac oamenii sovietici creează tînărului student un cadru familiar, în care nimeni nu se simte într-o țară străină.

Tovarășii de călătorie, primii oameni cu care autorul ia contact în lungul voiaj de la graniță, pînă în capitala Uniunii Sovietice sînt oameni obișnuiți, de toate profesiile și de toate vîrstele.

Nici unul din călătorii întîlniți în acest voiaj nu suferă de „spleen", acea plictiseala otrăvitoare de care sînt bîntuiți călătorii din țările apusului. In vagoane se organizează petreceri tinerești, adevărate festivaluri, se leagă prietenii, lumea își manifestă bucuria de viață.

Cu destul umor, autorul descrie campionatul de șah organizat în tren între călători, și pe care îl cîștigă o bătrînă pensionară care îi elimină pe rînd pe toți jucătorii, prelungind partida pînă a doua zi și continuînd jocul chiar în stația ei de coborîre pînă ce trenul se pune în mișcare și ea abia are timp să sară din tren în ultima clipă, cîștigînd partida și premiul oferit de călători.

Tovarășii de facultate veniți din toate colțurile Uniunii Sovietice și din țările de democrație populară sînt descriși în culori vii.

Victor Pogodin, studentul-muncitor, este unul din milioanele de tineri pe care societatea comunistă îi ajută să devină dintr-un simplu muncitor necalificat, sudor-electric, apoi inginer constructor. El este unul din acei studenți sovietici care au mîndria de a fi lucrat ei înșiși la propria lor universitate, Universitatea „Lomonosov".

Pagini emoționante sînt închinate de autor lui Alexandru Sahia, al cărui volum „U.R.S.S.-azi" îl găsește expus în vitrina unei anticării din Moscova. Punerea pe plan de antiteză a Moscovei descrise de Sahia, a Moscovei din 1934, față de cea de azi — fac să iasă din plin în relief transformările pe care le-a realizat capitala Uniunii Sovietice pe parcursul a 20 de ani.

Un alt reportaj de calitate se intitulează: „Scrisori din Riga" și cuprinde o serie de scrisori primite de la o pedagogă din Riga, Maria Sergheevna Kuznețova.

Pedagoga din Riga îi vorbește despre Romînia, pe care atît ea cît și pionierii ar dori s-o cunoască din fotomontaje și articole. Lucrul cel mai emoționant însă este faptul că pedagoga din Riga, care îi trimitea scrisorile cu rîndurile și slovele încîlcite, era oarbă. Își pierduse vederea în luptele pentru apărarea Leningradului. Deși oarbă, ea se interesează îndeaproape de educația tinerilor pionieri din orașul ei, îi ajută să-și pregătească temele, dînd dovadă prin aceasta de un caracter ferm de adevărat comunist, care nu abandonează lupta în nici o împrejurare.

Foarte interesante sînt vizitele pe care autorul le-a făcut la muzeele create în fostele locuințe ale lui Lenin, Tolstoi, sau Nikolai Ostrovski. Peisajul, locurile, întîmplările, oamenii, sentimentele ce te încearcă atunci cînd pătrunzi în casa unde a locuit unul din acești titani, toate sînt descrise cu o reală putere de evocare.

Cartea lui Ioan Grigorescu arată în chip lămurit cîteva din aspectele pe care viața de student în Uniunea Sovietică i le-a oferit unui tînăr scriitor romîn.

Dacă volumul ar fi fost însoțit de fotografii lămuritoare, de desene sau ilustrații, puterea sugestivă a bucăților ar fi fost, socotesc, mai puternică.

GEORGE DAN

VERONIKA TUȘKOVA

Fericire

Brăzdat-ai vreodată
inspumatele valuri din larguri de mare
și ele cuprinsu-ți-au trupul
intr-o-mbrățișare,
cînd pescărușii săgetau
aerul pur
și norii azuru-și topeau
în al cerului limpede-azur?
Ajuns-ai vreodată în zi de cuptor
la mal de izvor
ce-n șopot de unde
mîngîie pietre rotunde,
leganînd rădăcini
și mușchii-nstelindu-i
cu stropi diamantini?
Oprit-u-te-ai, apa ca ghiața
s-o bei însetat și să pleci,
și fruntea fierbinte și fața
scăldatu-ți-au picurii reci?
Simțit-ai vreodată
cum inima — iască —
după-ndelungata și grea despărțire,
poate iubita
doar c-o privire
ușor s-o-ncălzească?
Ascultat-ai vreodată
cum pe furiș,
în somn se strecoară,
ușor destrămîndu-l,
sunetul stropiilor pe-acoperiș,
vestind în penumbrele serii
ploaia dintîi
a primăverii?
Simțit-ai strînsoarea
minuților moi de copil
dăruindu-și îmbrățișarea?
Primit-ai la capăt de muncă-ncordată
marea răsplată?
Dacă pe toate
așa le-ai simțit,
pot spune:
ești fericit!
Răspunde-mi acum
la cea din urmă-ntrebare
și voi ști negreșit:
Pe-un altul
l-ai făcut fericit?
Taci?
Iartă-mi prea asprul cuvînt:
Nu ți-a fost dat
fericirea s-o simți pe pămînt.

In romînește de O. STARCK

Medallon

Griboedov

AL. PHILIPPIDE

Se împlinesc 160 de ani de la nașterea lui Griboedov. Născut în 1795 la Moscova și mort în 1829 la Teheran, a trăit și s-a dezvoltat într-o perioadă cînd în literatură predomina romantismul. Totuși, în opera lui nu sînt urme de romantism, căci cultul rațiunii care nu l-a părăsit toată viața și darul său de observație realistă, l-au îndreptat pe o altă cale de creație.

Viața lui Griboedov a fost destul de agitată. Fiu al unui ofițer din gardă, a căpătat, mai întîi acasă cu profesori particulari, așa cum era obiceiul pe vremea aceea în familiile nobililor, apoi la universitate, învățătura timpului. La această învățătură, Griboedov a adăugat-o pe aceea pe care și-a cîștigat-o singur prin multă lectură. Avea pasiunea lecturii. Știa o mulțime de lucruri, în domenii variate, în literatură, în știință. Numit în 1817 funcționar la departamentul afacerilor străine, a rămas în cariera diplomatică pînă la moarte. Pe cînd era ministru la Teheran, a fost omorît cu prilejul unei răscoale a persanilor.

Griboedov a rămas în istoria literaturii datorită unei singure lucrări, comedia „Prea multă minte strică", scrisă prin 1823—1824 dar reprezentată abia după moartea scriitorului, în 1831.

„Prea multă minte strică" este o comedie de moravuri și o comedie de caracter în același timp. Moravurile descrise sînt acelea ale societății aristocratice din Moscova de pe vremea aceea. Caracterul care iese deasupra tuturor la iveală este acela al lui Ceatki, care prin obîrșie face parte din această societate, dar prin fire și prin atitudinea lui se indignează împotriva ei și o critică cu asprime și vigoare satirică.

Intriga piesei este un pretext pentru desfășurarea satirei. Pavel Afanasievici Famusov, „administratorul unei instituții de stat" e un om conformist, respectuos față de ierarhia-socială, plin de prejudecăți, inculț și potrivnic culturii. Fiica lui, Sofia, fire sensibilă și nuanțată, e îndrăgostită de Molcealin, secretarul tatălui ei, slugarnic, arivist și interesat, care nici nu se gîndește s-o iubească pe Sofia și vrea numai, cu ajutorul dragostei ei, să ajungă mai sus și să-și facă o situație. Prietenii și cunoscuții lui Famusov, colonelul Skalozub, care nu vorbește decît despre avansările camarazilor lui din diferite regimente, Zagoreţki, clevetitor și intrigant, Repetilov, personaj mimetic, insinuant și fără personalitate, Gorici, un ratat, și toți ceilalți care sînt invitați la petrecerea ce o dă Famusov, sînt niște oameni de nimic, găunoși și meschini.

In lumea asta apare deodată Ceatki. Acesta e un om cinstit și drept, inteligent și sensibil, sincer și bun. Ceatki, vechi cunoscut al lui Famusov, tovarăș de joacă în copilărie al fiicei lui Famusov, a fost cîțiva ani plecat. Intors la Moscova e indignat de oamenii pe care îi întîlnește. Sinceritatea cu care își exprimă revolta și indignarea, îl face să fie socotit de toți drept nebun. Sofia, deși află întîmplător că Molcealin este un arivist care se preface că o iubește ca să se poată căpătui cu ajutorul ei, nu se poate hotărî să se apropie de Ceatki care pe vremuri a iubit-o și ar continua s-o iubească și acum dacă firea ei șovăitoare nu l-ar respinge. Ceatki, scîrbit de lumea aceasta înăbușitoare, îmbîcsită de pasiuni murdare, de interese egoiste, de prostie și de răutate, pleacă iar în lume.

Valoarea piesei stă în țesătura ei satirică. Toți acești oameni sînt ridicoli din cauza prostiei și a meschinăriei lor. Ceea ce ei admiră e josnic, ceea ce ei critică este dimpotrivă, înalt și luminos. Nu-i nici un om de omenie printre ei. Famusov este tipul retrogradului. Așa cum îl supără cititul, îl supără orice înnoire: „Invățătura, iată ciuma! Cu cît se răspîndește învățătura, cu atîta sînt mai mulți oameni nebuni, și treburile și le fac anapoda și au păreri felurite... Răul trebuie smuls de la rădăcină, trebuie adunate toate cărțile și arse toate, toate..."

Iată-l pe Molcealin, arivistul ipocrit și slugarnic: „Tata m-a învățat să fiu mereu pe placul tuturora. Intîi, stăpînului casei în care stau; pe urmă majordomului și feciorului care-i perie hainele; și tot așa portarului și servitoarei care mătură prin casă, și asta ca să nu mă vorbească nimeni de rău în lipsa mea..." Pe toți aceștia Ceatki îi bicuiește: „Nu vreau să-mi jertfesc șira spinării... Prefer să fiu om liber, și între măscărici nu mă înscriu... Să slujesc, da, dar unei idei înalte, nu unui protector".

Avînd structura unei comedii clasice piesa lui Griboedov are vigoare comică. Tiradele lui Ceatki nu sînt searbăd-moralizatoare și tonul comediei nu e didactic. Ceatki e un om care trăiește și simte, nu o păpușă care exprimă părerile autorului. Fără îndoială că multe din invectivele și criticile lui sînt legate de epoca și de societatea de atunci. Dar cinstea lui, simțul de dreptate, sinceritatea și demnitatea lui sînt însușiri omenești înalte, valabile în toate vremurile și locurile.

R. M. Glier a împlinit 80 de ani

In ziua de 10 ianuarie a.c. Ministerul Culturii al U.R.S.S. și Uniunea Compozitorilor Sovietici au organizat în Sala Mare a Conservatorului din Moscova o seară festivă închinată împlinirii a 80 de ani de la nașterea lui R. M. Glier, remarcabil compozitor sovietic, artist al poporului din U.R.S.S.

Orchestra simfonică a Radiodifuziunii sovietice l-a întîmpinat pe sărbătorit intonînd „Imnul marelui oraș" din baletul „Călărețul de aramă". După aceea, profesorul A. V. Gauk, dirijorul acestei lucrări muzicale, a cedat locul la pupitru lui R. M. Glier, sub a cărui conducere a răsunat uvertura „O sărbătoare la Fergana", fragmente din operele „Șah-Senem" și „Rachel", concert pentru voce și orchestră.

După concert, a avut loc sărbătorirea lui R. M. Glier. T. Hrennikov a rostit o caldă cuvîntare de salut. I. Belza a făcut un scurt raport despre viața creatoare a compozitorului. R. M. Glier a fost salutat de reprezentanții Ministerului Culturii al U.R.S.S., Uniunii Compozitorilor Sovietici, de reprezentanții conservatoarelor din Moscova și Kiev, ai Teatrului Mare din Moscova și ai Teatrului de Operă și Balet „S. M. Kirov" din Leningrad, de delegați ai oamenilor de cultură muzicală din Ucraina, Uzbekistan și Azerbaidjan etc. Cu prilejul împlinirii a 80 de ani R. M. Glier a fost decorat cu Ordinul Lenin.

In cuvîntul de închidere a adunării festive, R. M. Glier a mulțumit din suflet asistenței, declarînd că și de acum încolo el va depune toate forțele pentru a sluji cauza măreață a poporului său scump.

A. A. Șirokov: **In familie**

Un sol romîn la Moscova, la începutul secolului XVIII

PAGINI DE ISTORIE

de GH. GEORGESCU-BUZĂU
Conferențiar la Facultatea de istorie

Copleșitor devenise jugul turcesc asupra poporului nostru spre sfîrșitul secolului XVII. Cronicile muntene și moldovene sînt pline de accente de deznădejde în fața asupririi la care sînt supuse de către turci Țările Romînești, după înfrîngerea suferită de acestia la Viena (1683) și după celelalte înfrîngeri care au urmat în serie, pînă la pacea de la Karlowitz (1699), cînd colosul otoman a trebuit să consimtă atunci la o importantă reducere a cuceririlor sale.

Dimitrie Cantemir scrie indignat despre „încă o mulțime de dări ce acești vampiri nesătioși (turcii) storc de pe țară".

„Ne-au încărcat (turcii) cu dările, cît este peste putință săracilor și nu mai contenesc cu cerutul", scria plin de grijă și Constantin Brîncoveanu. Iată de ce el va căuta să salveze țara din această primejdie, orientîndu-și politica externă către Rusia, după exemplul predecesorului său, Șerban Cantacuzino. Pe aceiași direcție s-au mișcat și domnitorii moldoveni contemporani. A fost calea pe care i-a îndreptat însuși poporul, convins și plin de nădejde că eliberarea de sub jugul turcesc multisecular nu va putea fi dobîndită decît cu sprijinul Rusiei, devenită mare putere europeană sub conducerea lui Petru I.

Vestea victoriei rușești de la Azov — de la „Azac" — i-a dat cronicarului oficial al lui Constantin Brîncoveanu convingerea desbre „puterea mare" de care dispunea „împăratul Moscului țar Petru".

Cronicarul Neculce știe și el că Petru I reorganiza armata pentru a o întări, după cum a inițiat și creșterea puterii militare navale a Rusiei în Marea Neagră. Iată plutind în acea vreme pe apele Mării Negre „un galion", trimis de Petru I la Constantinopol, cu o solie. Mare senzație și bucurie a stîrnit apariția acestei corăbii rușești de război. „Și mult se mira și se strîngea noroade de privea acel galion moschicesc, că nici cu gîndul nu gîndia, netooma să vază galion moschicesc să vie la Țarigrad. Și auzia mai înainte că fac moscalii galioane, dar nu credea, dar atunce l-au văzut cu ochii", așa se exprimă grăitor cronicarul Neculce.

Prezența flotei rușești în Marea Neagră a mărit neîndoios nădejdea popoarelor care încep să spere că această flotă va fi trimisă curînd contra Constantinopolului, căci mai știau că Petru I a pregătit un plan de război împotriva Turciei.

Popoarele subjugate de turci n-au contenit să nădăjduiască în sprijinul Rusiei pentru eliberarea lor și au menținut legăturile, intensificîndu-le. Constantin Brîncoveanu, domnitorul Țării Romînești, stăruiește și el pentru stabilirea acestor legături, încă în anul 1688.

Din Bucureștii Valahiei sînt porniți în taină tocmai la Moscova primii soli: Gh. Castriotul și Panaiot Radu, pentru stabilirea legăturilor cu Rusia. La curtea domnească se citește cu admirație manuscrisul intitulat „Prognosticul rușilor sau prea vestitul autocrat Petru Alexeevici", tradus din rusește (1697). Constantin Brîncoveanu începe a face primele servicii credincioase lui Petru I, trimițînd mai departe, prin curierii săi, corespondența diplomatică adresată de țar ambasadorului rus la Constantinopol sau informîndu-l cu „noutăți" din imperiul otoman. Insuși Petru I mulțumește lui Constantin Brîncoveanu pentru aceste servicii și-l răsplătește printr-un prescript, prin care îi asigură azil în Rusia Mică, „dacă i s-ar întîmpla... vreo nenorocire", adică vreo surpriză de acest fel din partea turcilor.

Un nou sol muntean, Petru Demianov, e trimis la Moscova, pentru a duce țarului scrisori cifrate. Intr-una din acestea, domnitorul își arată bucuria pe care a avut-o la aflarea veștii despre victoriile țarului asupra lui Carol XII și-i dorește victorii asemănătoare și „în aceste țări", adică în țările subjugate de turci.

Era momentul ca legăturile lui Constantin Brîncoveanu cu Rusia să fie adîncite. De aceea, numaidecît după încheierea acestui tratat, domnitorul Țării Romînești trimite Moscovei o nouă solie, mai importantă decît cele de pînă acum. Această solie a fost încredințată lui David Corbea ceaușul, fiu al dascălului Ioan Corbea de la biserica Sf. Nicolae din Scheii Brașovului. David Corbea trecuse munții în Țara Romînească, din cauza asupririi pe care Habsburgii au început s-o exercite asupra Transilvaniei. Ajuns ceauș la curtea lui Constantin Brîncoveanu, David Corbea făcuse dovadă că este dotat cu calități de diplomat, fiind în același timp și un adept ferm al apropierii de Rusia. El mai era și un zelos propagator al rezistenței romînilor din părțile Brașovului împotriva încercării Habsburgilor de a-i catoliciza. David Corbea vedea, așadar, în Petru cel Mare și un sprijinitor al romînilor din Transilvania împotriva planului de catolicizare al habsburgilor și a asupririi complexe exercitată de aceștia.

Solia condusă de David Corbea ceaușul a sosit la Moscova la 6 septembrie 1702, fiind bine primită de țar. Solul aducea cu sine scrisoarea adresată de Brîncoveanu lui Petru I, în care domnitorul muntean își reînoia convingerea în apărarea ce le va veni din partea Rusiei poporelor subjugate de turci, în scopul eliberării lor. El cerea din partea lui Petru cel Mare „o mărturie particulară" în acest sens și se arăta gata să-l servească oricînd pe țar.

Spre deosebire de soliile sporadice de pînă atunci, solia lui David Corbea s-a prelungit, devenind permanentă. Iscusitul sol al lui Brîncoveanu desfășoară o vie activitate diplomatică pentru închegarea legăturilor cu Rusia. Spre sfîrșitul anului 1702, David Corbea a prezentat cancelarului Golovkin un memoriu redactat de el și care era adresat indirect lui Petru. In acest memoriu, David Corbea a formulat „toate articolele" ce-i fuseseră transmise de Constantin Brîncoveanu, probabil numai verbal.

David Corbea arată că nu numai poporul nostru, ci și toate popoarele din Balcani subjugate de turci „gem sub jugul tiranului" și așteaptă sprijinul salvator al Rusiei. Toate aceste popoare — scrie David Corbea — „l-au rugat într-un glas pe domnul meu (Constantin Brîncoveanu) și l-au întrebat ce trebuie să facă și cum să înceapă, pentru că sînt oprimate... și n-au nădejde în nimeni și nici un ajutor" decît în Rusia. Ele așteaptă cu nerăbdare ca Petru cel Mare să înceapă războiul împotriva turcilor.

In memoriu se atrage atenția asupra caracterului efemer al tratatului de pace pe care turcii îl încheiaseră recent și asupra intențiilor lor de a nu-l respecta. Se dă informația că „Turcii se pregătesc în secret de război", pentru că „nimic în lume nu-i mîhnește mai mult decît pierderea Azovului", pe care o privesc ca o „lovitură mortală". Se face și constatarea că imperiul otoman se află, totuși, într-o mare „slăbiciune" și că, de aceea, n-ar fi un timp mai bun și mai potrivit decît acum pentru „a-i învinge pe turci". Să se pornească, așa dar, războiul împotriva Turciei și „noi sîntem cu toții gata... să ne dăm sîngele nostru", scrie David Corbea, dînd și sugestii asupra planului de război care ar trebui urmat. El mai cere sprijinul lui Petru și pentru a-i apăra pe romînii din Transilvania împotriva catolicizării.

Cu acest memoriu, David Corbea ceaușul a plecat la Voronej, unde se afla atunci țarul. A fost însoțit de Nicolae Milescu spătarul, care se afla la Moscova încă din anul 1671.

Momentul pentru războiul cu Turcia n-a fost însă considerat de Petru I ca oportun, căci țarul voia întîi să termine războiul cu Carol XII, cotropitorul pămîntului Rusiei.

Iată însă că teama de turci și șovăiala determină pe Brîncoveanu să recheme în țară pe sol, care spre deosebire de domnitor rămîne hotărît pe poziție. Prețuind serviciile și devotamentul său, Petru I îi recomandă lui Brîncoveanu să mai aștepte înapoierea lui David Corbea. Chiar dacă apoi a consimțit la această întoarcere a lui David Corbea, a pus condiția ca să nu fie reținut, ci să fie trimis înapoi la Moscova, și anume „**el însuși și nimeni altul**". David Corbea este apreciat de Petru cel Mare ca fiind „**demn de funcțiunea sa**", „**un fin politician**", „**inteligent și credincios**". El este „apt pentru treburile noastre comune" scrie lui Constantin Brîncoveanu însuși Petru I (februarie 1705).

A fost însă nevoie de repetate stăruințe timp de doi ani din partea cancelariei lui Petru cel Mare, pentru ca, în sfîrșit, Constantin Brîncoveanu să consimtă la întoarcerea lui David Corbea ceaușul la Moscova (febr. 1707).

Calitățile diplomatice și devotamentul față de Rusia i-au adus acum lui David Corbea ceaușul cea mai mare prețuire din partea lui Petru I: „a fost ridicat la rangul de consilier de curte", pentru că „a făcut servicii mari treburilor noastre", cum se subliniază în patenta imperială (20 aprilie 1707). Chiar a doua zi după această avansare, noului consilier i s-a încredințat importanta misiune de a merge în „Țara Ungurească" pentru a comunica principelui Francisc Rákoczy II, conducătorul războiului antihabsburgic de eliberare a poporului maghiar (1703-1711), propunerile lui Petru I pentru o alianță. Intors de acolo, după ce și-a îndeplinit cu succes prima parte a misiunii sale, David Corbea a fost trimis din nou la Francisc Rákoczy II, în vederea tratativelor și a încheierii tratatului. Cu siguranță că în decursul acestor tratative, pribeagul de la Brașov, David Corbea, a sprijinit pe lîngă Francisc Rákoczy II și cauza romînilor din Transilvania împotriva dominației habsburgice. Și-a îndeplinit greaua misiune diplomatică neprecupețind nici un efort fizic, căci, scrie el: „în aceste zile, m-a apucat din nou vechea boală și deabia am rămas în viață" (20 iulie 1707). Foarte curînd după aceea, părăsind Ungaria și îndreptîndu-se spre Rusia, a murit la Varșovia (11 august 1707). Tratatul pentru care el desfășurase această laborioasă activitate diplomatică a fost semnat la Varșovia (4 sept. 1707).

David Corbea a fost înmormîntat cu onoruri deosebite, fiind transportat la Kiev în mînăstirea Pecerska. Convoiul funebru a fost însoțit de însuși Petru cel Mare. „Majestatea sa țarul și noi sîntem tare mîhniți de moartea acestui bărbat excelent" scria cancelarul Golovkin, anunțînd Cantacuzinilor în Țara Romînească această pierdere grea.

Exponent al curentului popular din țările noastre pentru întărirea legăturilor romîno-ruse la începutul secolului XVIII, David Corbea ceaușul a fost unul din cei mai capabili și mai devotați soli pe care i-a avut poporul nostru în acele vremuri.

HOTĂRÎREA

Consiliului General A.R.L.U.S. cu privire la alegerea organelor de conducere şi organizarea celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S.

In cei 10 ani de activitate, Asociaţia Romînă pentru Legăturile de Prietenie cu Uniunea Sovietică a devenit sub îndrumarea Partidului Muncitoresc Romîn o largă organizaţie de masă.

In salutul adresat de către C. C. al P.M.R. cu prilejul împlinirii a 10 ani de activitate a A.R.L.U.S.-ului, Asociaţia noastră vede un preţios îndreptar în activitatea ce o va desfăşura în viitor.

„A.R.L.U.S.-ul — se spune în acest salut — trebuie să popularizeze şi să răspîndească şi mai mult experienţa sovietică în diferite domenii ale industriei şi tehnicii, în domeniul dezvoltării multilaterale a agriculturii, în făurirea bunei-stări a celor ce muncesc, să contribuie şi mai mult la cunoaşterea ştiinţei, literaturii, artei sovietice în patria noastră, să popularizeze larg politica externă a Uniunii Sovietice, politică consecventă de apărare a păcii şi libertăţii popoarelor, de zădărnicire a planurilor războinice ale cercurilor agresive imperialiste.

Cea de a 10-a aniversare a sa trebuie să constituie pentru A.R.L.U.S. un prilej de a-şi îmbunătăţi activitatea, sprijinindu-se pe un larg activ de fruntaşi ai producţiei industriale şi agricole şi de oameni de cultură pentru a contribui într-o măsură tot mai mare la întărirea continuă a prieteniei veşnice cu marea noastră prietenă şi eliberatoare Uniunea Sovietică, bastionul de neînvins al păcii, democraţiei şi socialismului".

Pentru a traduce în viaţă sarcinile puse în faţa Asociaţiei noastre de către C. C. al P.M.R., pentru intensificarea şi ridicarea la un nivel mai înalt a muncii cultural-politice de masă, în vederea analizării felului în care organizaţiile A.R.L.U.S. şi-au desfăşurat activitatea în ultimii ani, ţinînd seama de prevederile statutare, Consiliul General A.R.L.U.S. hotărăşte să se treacă la alegerea organelor de conducere şi la convocarea celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S.

1. Intre 4 ianuarie şi 29 ianuarie 1955 se va desfăşura campania de pregătire a alegerilor, care va consta din: îndrumarea birourilor regionale de către Consiliul General, întocmirea planurilor de muncă pe regiuni, instruirea comitetelor raionale şi întocmirea planurilor de muncă pe raioane precum şi prelucrarea şi instruirea birourilor de cercuri A.R.L.U.S.

2. Intre 30 ianuarie şi 20 martie 1955 vor avea loc adunările generale ale cercurilor, care vor alege noile birouri şi delegaţii pentru conferinţa raională şi orăşenească.

3. Intre 20 martie şi 30 aprilie 1955 vor avea loc conferinţele raionale şi cele ale comitetelor orăşeneşti, care vor alege noile comitete şi delegaţii pentru conferinţele regionale.

4. Intre 25 aprilie şi 25 mai 1955 vor avea loc conferinţele regionale, la care se vor alege noile comitete şi delegaţii pentru Congres.

Data şi ordinea de zi ale celui de al IV-lea Congres A.R.L.U.S. se vor stabili ulterior.

Pentru aducerea la îndeplinire a sarcinilor din campania de pregătire a celui de al IV-lea Congres, organizaţiile A.R.L.U.S. trebuie să-şi îndrepte eforturile pentru:

a) Lărgirea şi adîncirea activităţii de popularizare a realizărilor Uniunii Sovietice în toate domeniile de activitate, în rîndurile maselor largi de oameni ai muncii, întărind caracterul larg de masă al organizaţiilor A.R.L.U.S.

b) Desfăşurarea unei intense munci politice de masă, prin iniţierea şi organizarea unor forme vii şi atractive de muncă în rîndurile oamenilor de ştiinţă, cultură, artă şi tehnică.

c) Intensificarea muncii de popularizare a experienţei şi metodelor înaintate ale fruntaşilor în muncă sovietici, în rîndurile muncitorilor, dezvoltînd în acest scop activitatea în cluburile muncitoreşti, colţuri roşii şi biblioteci.

d) Indreptarea eforturilor organizaţiilor A.R.L.U.S. pentru lichidarea rămînerii în urmă a muncii A.R.L.U.S.-ului la sate, prin popularizarea multilaterală a U.R.S.S. şi a experienţei agriculturii sovietice în rîndurile muncitorilor din S.M.T. şi G.A.S., în rîndurile colectiviştilor şi ţăranilor muncitori cu gospodărie individuală, prin căminele culturale, colţuri roşii, case de cultură şi biblioteci.

e) Intensificarea popularizării experienţei sovietice în toate domeniile, astfel încît fiecare membru al A.R.L.U.S.-ului să aplice şi să popularizeze activ experienţa sovietică.

f) Activizarea cercurilor de cartier, îmbunătăţirea activităţii acestor cercuri printr-o mai strînsă colaborare cu căminele culturale, comitetele de luptă pentru pace, comisiile de femei.

g) Imbunătăţirea activităţii cercurilor din rîndurile minorităţilor naţionale, punîndu-se la dispoziţia lor materiale sovietice traduse în limba respectivă în cantităţi mai mari şi cu o tematică mai variată.

h) Imbunătăţirea învăţămîntului popular de limba rusă, dîndu-se o mai mare importanţă conţinutului învăţămîntului, întărind cursurile existente.

i) Intensificarea muncii de cuprindere de noi membri în organizaţia noastră şi de încasare a cotizaţiilor.

j) Cuprinderea pe toate treptele organizatorice a unui cît mai larg activ obştesc, a cărui activitate să constituie principalul mijloc de întărire a legăturilor organizaţiilor A.R.L.U.S. cu masele.

k) Imbunătăţirea muncii organizaţiilor A.R.L.U.S., prin întărirea legăturilor sale cu masele, prin înrădăcinarea spiritului muncii colective, prin lichidarea birocratismului şi formalismului în muncă, prin dezvoltarea criticii şi autocriticii, pentru întărirea spiritului de răspundere şi de iniţiativă a organizaţiilor A.R.L.U.S.

l) Organizarea mai largă, pe baze concrete, a colaborării cu celelalte organizaţii de masă, iniţierea de acţiuni comune cu sindicatele, în întreprinderi şi instituţii, cu Aşezămintele Culturale la sate, cu A.S.I.T., S.R.S.C., cu uniunile de creatori şi societăţile ştiinţifice în vederea popularizării multilaterale a Uniunii Sovietice şi a experienţei sovietice, eliminînd suprapunerile şi paralelismul în muncă.

★

Consiliul General A.R.L.U.S. cheamă toate organizaţiile să-şi intensifice eforturile pentru consolidarea politico-organizatorică a Asociaţiei, pentru a face din campania de pregătire a Congresului o demonstraţie puternică a dragostei şi recunoştinţei oamenilor muncii din ţara noastră faţă de Uniunea Sovietică, o afirmare hotărîtă a voinţei poporului nostru de apărare a păcii, de întărire şi cimentare a prieteniei romîno-sovietice.

Consiliul General însărcinează Biroul Consiliului General să elaboreze pe baza prezentei Hotăriri instrucţiunile cu privire la alegerea organelor conducătoare A.R.L.U.S. şi să ia toate măsurile pentru aducerea ei la îndeplinire.

Consiliul General A. R. L. U. S.

Iarna, într-un S. M. T. fruntaş

Staţiunea de Maşini şi Tractoare „Kalinin" din raionul Novo-Cerkassk, regiunea Akmolinsk a fost înfiinţată încă din 1936, însă anul cel mai bogat din istoria sa a fost anul 1954. In zona staţiunii, sînt cuprinse 9 colhozuri cu 12 centre populate şi 165.000 ha de pămînt. Pînă în anul 1954, se considera că numai 62.000 ha sînt arabile, 86.000 fiind afectate păşunatului, iar 17.000 pentru izlazuri. Acum, au mai rămas nevalorificate numai 15.000 ha, care însă vor fi arate în primăvara care vine.

Lucrările de cîmp au fost executate la timp şi s-au obţinut succese însemnate. Producţia de grîne a colhozurilor din zona staţiunii s-a dublat faţă de anul 1953. Au fost predate sau vîndute statului 1.600.000 de puduri de grîu. Insă staţiunea mai are şi alte preocupări, cercul activităţii sale creşte necontenit. Mecanizatorii se consideră datori să se îngrijească de dezvoltarea creşterii vitelor. Volumul lucrărilor executate de staţiune, îndeosebi în legătură cu producţia şi stocajul nutreţului ,s-a mărit cu 35—40%. In decurs de 3-4luni, peste 100 de mecanizatori au lucrat la stocarea nutreţului. Sezonul nutreţului s-a terminat, însă S.M.T.-ul nu şi-a încetat munca. Mecanizatorii transportă nutreţul la ferme cu ajutorul tractoarelor. Astfel, colhozurile îşi creează rezerve pentru a putea preveni eventualele surprize ale naturii.

Acum, cînd iernatul vitelor este în toi, staţiunea ajută colhozurile la prepararea nutreţului. S-a stocat nutreţ suficient, însă buna organizare a hrănirii vitelor cere ca nutreţul să fie folosit mai raţional, asigurîndu-se creşterea productivităţii şeptelului.

La ferme, au fost montate 6 oparitoare de nutreţ „Z.K.-05", care sînt folosite la fermele de creştere a porcilor, pentru opărirea cartofilor, a plevei, şi grăunţelor. Se ştie însă că principalii consumatori de nutreţuri brute sînt fermele de vite mari cornute. Acolo ar fi trebuit sute de astfel de oparitoare însă mecanizatorii au găsit altă ieşire. Nu se ştie bine cui i-a venit în minte proiectul unei oparitoare originale. Unul dintre tractorişti a propus să se folosească un butoi de fier ca sursă de vapori, altul a inventat forma serpentinei evaporatorului, apoi le-au analizat în colectiv şi iată-l gata, proiectul viitoarei oparitoare de nutreţ.

Prima oparitoare a fost construită în colhozul „Thälmann". S-a săpat în pămînt un şanţ, cu dimensiunile de 2,5×1,5×2,0 metri. In el, se pot pune pînă la 10 chintale de paie tocate. Pereţii şi fundul acestui şanţ sînt căptuşiţi cu scînduri. La 30 cm de la fund, trece în zig-zag o ţeavă de un ţol şi jumătate. In ea, sînt tăiate în diferite direcţii pînă la 300 deschizături, prin care iese aburul. Ţeava a fost unită cu butoiul de fier, instalat într-un cuptor. In butoi se toarnă cam 250 litri de apă, care se evaporează în tranşee, timp de 1½ —2 ore. In paie, se amestecă în prealabil tărîţe sau uruială şi sare. După 2 ore, în tranşee se obţine un nutreţ moale cu miros plăcut, pe care animalele îl mănîncă cu poftă.

Este bine cunoscută marea însemnătate pe care o au adăpătoarele bune. Multe ferme au greutăţi în ceea ce priveşte aprovizionarea cu apă. Acum, staţiunea a mecanizat procesul de pompare a apei chiar şi în condiţiile iernii. A primit un sfredel pentru săpatul puţurilor. Sfredelul sapă un puţ într-o singură zi. Deasupra puţului, se înalţă o încăpere încălzită. O pompă rotativă împinge apa într-un rezervor de lemn, care se instalează pe butuci, chiar lîngă grajd. De acolo, apa se transmite prin ţevi în iesle.

Această instalaţie nu este costisitoare şi poate fi executată foarte repede.

Mecanizatorii au construit la două ferme funiculare; în alte trei, au pus în funcţiune mori universale pentru măcinarea grăunţelor, precum şi o moară cu ciocane. Aceste maşini sînt instalate de tractorişti şi combinerii liberi de alte munci, împreună cu o serie de colhoznici, care devin apoi buni specialişti în exploatarea maşinilor respective.

Cu fiecare lună ce trece, colhozurile se adresează S.M.T.-ului cu noi şi noi cerinţe în legătură cu dezvoltarea creşterii vitelor, iar staţiunea le acordă un ajutor mereu sporit.

Colectivul S.M.T.-ului consideră de datoria sa să depăşească angajamentele din contractul cu colhozurile, deoarece acestea au mare nevoie de mecanizatori. In ultimii doi ani, de pildă, S.M.T.-ul a construit pe rîul Işime două diguri mari de pămînt, însumînd o lungime de 5 kilometri, cu construcţii deversoare pentru irigarea păşunilor .In anul trecut, au fost irigate 28.000 hectare de păşune.

S.M.T. „Kalinin" a început să pregătească materiale de construcţie, care au mare căutare în regiunea Kazahstanului, unde lipsesc pădurile. A fost încheiat un contract cu Direcţia industriei locale, prin care staţiunea se obligă să livreze 60.000 metri cubi de trestie. Din acest material se fac, cu ajutorul unei maşini speciale, brichete şi fascine pentru construcţia de case de locuit şi de alte clădiri. Aceasta va da posibilitate colhozurilor să construiască cu succes, aproape fără lemn, încăperi pentru animale, magazii, precum şi case de locuit.

Potrivit înţelegerii cu colhozurile, S.M.T.-ul face garduri de parazăpezi pe o suprafaţă de 5.000 de hectare.

Mecanizatorii îi ajută pe colhoznici la pregătirea şi controlul seminţelor pentru primăvară; împreună cu ei, repară inventarul şi maşinile agricole. O parte dintre colhoznici au plecat în acest timp să urmeze cursurile de tractorişti.

Colhoznicii sînt pe deplin încredinţaţi că, cu ajutorul S.M.T.-ului, în anul 1955 vor realiza succese şi mai mari în dezvoltarea gospodăriilor lor. Anul 1955 va fi anul avîntului continuu al tuturor ramurilor producţiei colhoznice şi, în primul rînd, al gospodăriei cerealiere. Suprafeţele însămînţate se vor dubla. Crescînd recolta, vor creşte şi veniturile colhoznicilor şi ale mecanizatorilor.

Tribuna aplicării experienţei sovietice

Zootehnia sovietică — sprijin preţios pentru dezvoltarea creşterii animalelor

Dr. C. ŞTEFĂNESCU
director de secţie la I.C.Z.

Legea privitoare la măsurile pentru dezvoltarea creşterii animalelor în anii 1954-1956, şi Proiectul de Directive ale Congresului al II-lea al P.M.R. cu privire la dezvoltarea agriculturii în următorii 2—3 ani, prevăd sarcini de seamă referitoare la înmulţirea efectivelor, la îmbunătăţirea însuşirilor de rasă, la sporirea productivităţii animalelor din toate speciile.

Aplicarea chibzuită şi continuă a celor mai înaintate metode în creşterea animalelor reprezintă chezăşia înfăptuirii depline a tuturor sarcinilor ce stau în faţa zootehniei noastre. Şi în această direcţie, bogata experienţă sovietică reprezintă pentru noi un nesecat izvor de învăţăminte.

Zootehnia noastră ştiinţifică şi practică primeşte, în permanenţă, sprijinul nepreţuit şi larg al oamenilor sovietici.

Pe baza ştiinţei şi experienţei zootehniei sovietice putem să rezolvăm problemele pe care le ridică dezvoltarea creşterii animalelor în ţara noastră. Una dintre acestea este întărirea şi lărgirea bazei furajere, precum şi hrănirea raţională a animalelor, care constituie temelia înmulţirii efectivelor de animale şi a îmbunătăţirii lor calitative. Pentru asigurarea bazei furajere în regiunile secetoase, cum sînt de exemplu, Bărăganul şi Dobrogea, unde vegetaţia păşunilor este de slabă calitate şi cu o durată scurtă de folosire, exemplul Uniunii Sovietice ne este de mare folos. Astfel, la mai multe gospodării de stat, s-a introdus conveerul (covorul) verde în hrana de vară a animalelor. Aceasta dă posibilitatea de a avea continuu la îndemînă nutreţ verde, începînd din primăvară de timpuriu şi pînă toamna tîrziu, realizîndu-se în acelaşi timp şi însemnate economii de cereale. Pe lîngă faptul că se poate obţine o cantitate mare de masă verde la ha. — peste 18.000 kg, iar la unele gospodării chiar şi 28.000 kg — se asigură şi o hrană sănătoasă, bogată în substanţe nutritive, pe care animalele o consumă cu multă plăcere. Prin aplicarea acestei metode în hrănirea animalelor, s-au realizat rezultate importante, îndeosebi întărirea rezistenţei, ridicarea procentului de fecunditate şi de natalitate, dezvoltarea sănătoasă a tineretului animal şi sporirea producţiei de lapte, lînă etc. Inlocuind în proporţie de 20% grăunţele cu făină de lucernă în hrana porcilor tineri, s-a reuşit să se sporească greutatea vie a acestora cu 83 gr pe zi. De asemenea, găinile care au primit în raţia zilnică 15% făină de lucernă au produs mai multe ouă.

Şi în acţiunea de îmbunătăţire şi perfecţionare a raselor de animale s-au obţinut în ţara noastră realizări necunoscute pînă acum, datorită folosirii perseverente a metodelor zootehnice sovietice. Astfel, mulgătoarea fruntaşă Constanţa Buzuc, de la staţiunea experimentală zootehnică Popăuţi, reg. Suceava, însuşindu-şi bine metodele sovietice de hrănire, îngrijire şi de muls a vacilor a putut să obţină în 318 zile de la vaca Laleaua, de rasă pură de stepă, cantitatea de 4.445 kg lapte cu un procent de 4,2% grăsime.

S-ar putea da multe astfel de exemple. Iată unul din domeniul creşterii oilor. Brigadierii Grama Mihai şi Vlad Vasile, de la staţiunea experimentală zootehnică Palas, prin aplicarea sistematică a metodelor sovietice de creştere şi îmbunătăţire a oilor merinos, au reuşit să sporească producţia medie de lînă pe cap de oaie tunsă la 6,3 kg. De la unii berbeci, s-au obţinut şi 13,5 kg lînă.

O altă sarcină de căpetenie în creşterea animalelor este crearea de rase noi, mai productive decît cele existente. La aceasta, ne este de mult sprijin ştiinţa miciurinistă. Prin metodele folosite de cercetătorii sovietici, s-a realizat, pînă acum, un număr mare de rase noi de vaci, cai, porci, oi şi păsări. Invăţînd din experienţa oamenilor de ştiinţă şi a zootehnicienilor sovietici, Institutul de Cercetări Zootehnice din R.P.R., a început din anul 1950 o serie de lucrări pentru crearea de rase noi, cu rezultate bune. Desigur, o astfel de muncă nu este uşoară şi necesită un timp îndelungat pentru definitivarea lucrărilor. Pînă în prezent, s-a reuşit să se producă o nouă rasă de oi cu lînă fină, numită merinosul de Palas. In curînd, se va da un tip nou de porc, ce se poate creşte în regiunile călduroase şi secetoase. El este obţinut prin corcirea scroafelor de rasă locală „stocli" cu vieri de rasă „marele alb", importaţi din U.R.S.S.

Fecundările artificiale sînt de mare folos în înmulţirea şi îmbunătăţirea rasei animalelor. Numai cu sămînţa unui berbec, care dă, de pildă, 13 kg lînă la o tunsoare, se pot fecunda de 10—15 ori mai multe oi decît prin monta naturală, iar produşii lor vor avea lînă mai multă şi de calitate mai bună. Astfel, în anul 1953, au fost fecundate artificial peste 1.100.000 oi, peste 14.000 vaci şi aproape 10.000 iepe.

Metodele zootehnice sovietice capătă în ţara noastră o tot mai largă răspîndire. Este necesar însă, pentru o justă aplicare a acestora, ca majoritatea crescătorilor de animale, atît din gospodăriile agricole de stat, cît şi din întovărăşiri şi sectorul individual, să le cunoască la timp şi temeinic. Un control atent şi o îndrumare ştiinţifică din partea organelor tehnice de pe teren, pot evita unele greşeli ce duc la neîncredere ori la compromiterea rezultatelor.

Organizaţiile A.R.L.U.S. pot contribui cu succes la popularizarea experienţei zootehniei sovietice în rîndurile crescătorilor de animale. Schimburile de experienţă, convorbirile cu fruntaşii care au obţinut producţii mari, expoziţiile, întîlnirile între oamenii noştri de ştiinţă şi zootehnicieni, conferinţele — dau bune rezultate şi este necesară intensificarea lor.

O greutate în însuşirea largă a minunatei experienţe zootehnice sovietice, este aceea că, în comparaţie cu alte domenii de activitate, se traduc puţine materiale zootehnice sovietice şi de multe ori cu întîrziere. De asemenea, se tipăresc puţine materiale despre aplicarea experienţei zootehnice sovietice în ţara noastră şi despre rezultatele obţinute de crescătorii de animale fruntaşi.

Folosind amplu, creator, sprijinul preţios pe care îl primim din partea Uniunii Sovietice vom putea să îndeplinim sarcinile trasate prin Directivele Congresului al II-lea al Partidului Muncitoresc Romîn pentru ridicarea continuă a nivelului de trai al celor ce muncesc din ţara noastră.

Noutăţi tehnice

PERFECŢIONAREA TEHNOLOGIEI PRODUCŢIEI DE FONTA

La marele combinat de metalurgie feroasă din Magnitogorsk, se îmbunătăţeşte continuu tehnologia producţiei de fontă. Pînă nu demult, presiunea gazelor la gîtul furnalelor de aici era cea obişnuită. Dar aceasta nu dădea posibilitatea utilizării complete a energiei chimice şi calorice a gazului ce intra în furnal. Furnaliştii de la Magnitogorsk au făcut o serie de încercări şi au ajuns la concluzia că presiunea poate fi mărită. Astăzi, în secţia de furnale, se utilizează presiunea mărită. Astfel, contactul gazului cu şarja e mai bun şi mai îndelungat şi, în consecinţă, se grăbeşte procesul de topire şi se reduce consumul de cocs.

Altă îmbunătăţire a procesului tehnologic constă în ridicarea temperaturii aerului cald pînă la 900 grade. Creşterea temperaturii aerului cald a îmbunătăţit indicii de utilizare a furnalelor.

La aplicarea acestor două inovaţii, trebuie să se ţină seama ca încărcarea furnalului să se facă regulat şi uniform.

APARAT DE RADIO PENTRU CAILE FERATE

Industria electrotehnică a U.R.S.S. a realizat un nou aparat de radio emisie şi recepţie, tip „JR-3", destinat să ţină legătura între trenuri şi staţii. Cele patru părţi ale aparatului — transformatorul, receptorul, blocul de alimentaţie şi blocul de apel — se află într-o cutie închisă ermetic.

Mecanicul de locomotivă, apăsînd pe butoanele de pe tabloul de distribuţie, poate chema pe dispecerul de servici din staţie sau din depou şi pe mecanicii altor locomotive din staţie. El vorbeşte la un microfon izolat de zgomotul dinafară, iar răspunsurile le primeşte printr-un tub micro-telefonic şi un difuzor instalat în cabina locomotivei. Receptorul are o putere de 5 kilowaţi, ceea ce asigură o bună recepţie chiar în condiţiile zgomotului produs de locomotiva în mers.

O instalaţie acustică exterioară permite celor de la formarea trenurilor să comunice prin radio, de-a dreptul de pe peron, fără a se mai urca pe locomotivă.

La Moscova sînt o mulţime de străzi animate. zgomotoase.

Insă dacă cineva ar asculta vreodată cu atenţie zgomotul străzii, ar descoperi că la intersecţia străzilor Neglinnaia şi Puşecinaia, în acelaşi timp cu claxoanele automobilelor, cu duduitul motoarelor şi cu celelalte sunete specifice marelui oraş, se aud melodii în înţelesul propriu al cuvîntului, executate la pian, la vioară, ghitară sau acordeon.

Aruncînd o privire mai atentă în jur descoperi îndată că aceste sunete provin de la magazinul „Muzika".

Vitrinele sînt pline cu cele mai variate instrumente muzicale.

Inainte de a cumpăra vreun instrument muzical, fie el acordeon, balalaică sau o tobă turcească, orice cetăţean vrea să-l încerce. E firesc, nu?

Şi asemenea încercări au loc de dimineaţa pînă seara. Acolo se cîntă fără întrerupere, căci pauze nu există. Magazinul „răsună" toată ziua ca o uriaşă casetă muzicală.

Un acordeon nu poate fi cumpărat chiar atît de uşor. Cumpărătorul găseşte întotdeauna acolo sfătuitori tinevoitori. Iată un tînăr strungar. Degetele sale subţiri se plimbă cu îndemînare pe clapele acordeonului. E al patrulea pe care îl încearcă de cînd a venit.

Vînzătorul, răbdător şi amabil, scoate din raft al cincilea acordeon. El înţelege pe deplin pe cumpărător: un acordeon costă scump şi deci trebuie ales cu grijă deosebită. Acordeonul, ca şi motocicleta sau aparatul fotografic, nu se cumpără pentru o singură zi. Afară de asta, cînd cînţi la un acordeon bun, melodiile răsună mult mai frumos şi, deci, plac mai mult ascultătorilor.

Strungarul întinde burduful acordeonului. In magazin se răspîndeşte un sunet prelung şi grav. Sfătuitorii voluntari dau din cap aprobativ, iar în ochi li se citeşte admiraţia. Strungarul cercetează marca fabricii şi constată că acordeonul e fabricat la Tula. După cum se ştie, în acest oraş vechi, afară de samovare minunate se fabrică şi acordeoane de cea mai bună calitate. Oraşele Şuia şi Kaluga sînt renumite pentru buna calitate a armonicelor care se fabrică acolo. Clienţii magazinului muzical de pe strada Neglinnaia cunosc la perfecţie geografia muzicală a ţării.

Din celălalt capăt al camerei, răzbesc sunete duioase de vioară. O fată cu privirea visătoare execută o melodie lină, nostalgică.

Alături, o femeie tînără roagă pe vînzător să-i arate o vioară.

— Vioara nu e pentru mama, ci pentru mine — se aude un glas de copil.

Fetiţa are nouă ani şi a fost înscrisă de curînd la şcoala muzicală. Vînzătorul îi arată o vioară pentru copii.

— E atît de mică? — întreabă fetiţa decepţionată.

— Cînd vei creşte, vei cumpăra una mai mare, o consolează vînzătorul, arătîndu-i o vioară „trei sferturi" şi una „întreagă".

— Iar cînd voi fi bătrînă va trebui să cînt la asta? — se alarmează fetiţa arătînd cu oarecare frică spre contrabas.

Intre timp, în alt colţ al magazinului se aude un zgomot asurzitor care le acoperă pentru o clipă pe toate celelalte şi care seamănă nespus de mult cu un răget puternic. Cîţiva tineri au început să cînte în acelaşi timp la cîteva instrumente de suflat: la trompetă, la clarinet, oboi, fagot, corn englez etc. Sînt membrii orchestrei clubului „Stankolit" din Moscova.

La o altă tejghea, s-au adunat mai mulţi tineri pasionaţi după plăci de patefon. Pentru acest articol, numărul cumpărătorilor e foarte mare. Instrumentele muzicale sînt cumpărate de obicei numai de acei care ştiu să cînte la ele. Chiar şi un tînăr care cîntă la muzicuţă are un suflet de artist. Pe cînd amatorii de plăci de patefon nu trebuie să ştie decît un singur lucru: să învîrtească de zor minerul patefonului.

Acest colţ e de asemenea foarte zgomotos. Aici, aria eroică a lui Oleg Koşevoi din opera „Tînăra gardă" se îmbină cu muzica plină de gingăşie a operei „Mignon".

Puţin mai departe de iubitorii muzicii „mecanice" se aud sunetele plăcute ale instrumentelor cu coarde: ghitare, mandoline, balalaici.

Ghitara se bucură de mare succes în rîndul cumpărătorilor, e aproape tot atît de căutată ca şi acordeonul. Cîtă poezie cuprinde acest instrument romantic! Un student şi-a ales o ghitară.

— E perfectă — spune el. Se cunoaşte îndată că-i fabricată la Sihovo.

— Cum ai spus? — se interesează însoţitoarea sa. E o ghitară fabricată într-o localitate din Italia sau Spania?

— Sihovo? E un sat în apropiere de Zvenigorod. Acolo de secole se fabrică ghitare, balalaici şi în general instrumente populare.

La drept vorbind, denumirea de „instrumente populare" este extinsă în prezent şi asupra altor instrumente. Pianul, de pildă, care a devenit un instrument popular, se bucură de o trecere deosebit de mare în rîndul oamenilor muncii din Uniunea Sovietică. Indată ce sosesc la magazin piane produse de fabricile din Leningrad, Kalinin sau Cernigov apare pe ele eticheta cu mentiunea: „Vîndut".

De altfel, tot atît de căutate sînt şi viorile, acordeoanele, ghitarele şi alte instrumente.

In legătură cu tratativele de la Roma

In cercurile politice ale Parisului, precum şi în presă, este comentată aşa numita „nouă iniţiativă diplomatică" a primului ministru francez. „Mendès-France va fi primit la Roma şi la Vatican tocmai în calitate de inspirator al reînarmării Germaniei revanşarde..." — scrie ziarul L'Humanité. Ziarul arată că, în legătură cu planurile de reînviere a noului wehrmacht, se urmăreşte „restabilirea alianţei tripartite franco-germano-italiene, fapt care a constituit şi constituie şi astăzi o idee a Vaticanului". In acelaşi spirit se pronunţă şi ziarul de dreapta „Le Figaro", care vorbeşte despre crearea unei alianţe „tripartite" italo-franco-germane.

Observatorii politici socotesc că vizita lui Mendès-France la Roma este legată de conferinţa privind producţia de armament a ţărilor „Uniunii Europei occidentale", conferinţă ce urmează să aibă loc la 17 ianuarie. Anumite monopoluri franceze trag nădejdea să realizeze profituri grase de pe urma cursei înarmărilor, primind noi şi bănoase comenzi militare. Dar Washingtonul preferă să nu lase din mîini o afacere atît de rentabilă ca aceea a înarmării noului wehrmacht. Iată de ce monopolurile franceze doresc să încheie, în prealabil, un târg cu monopolurile italiene în cadrul obţinerii de comenzi militare.

Comentînd călătoria lui Mendès-France, ziarele franceze nu vorbesc atît despre călătoria sa la Roma, cît despre întîlnirea primului ministru francez cu cancelarul Adenauer. Deşi în comunicatul Ministerului Afacerilor Externe nu se vorbeşte nimic despre aceasta, ziarele afirmă că, la întoarcerea din Italia, Mendès-France se va opri în Germania occidentală. De această proiectată întîlnire se leagă faptul că la Bonn a plecat Soutoux, unul dintre adiuncţii lui Mendès-France.

Vorbind despre apropiata întîlnire dintre Mendès-France şi Adenauer, ziarul „Combat" scrie următoarele: „Din partea sa, cancelarul va spune preşedintelui Consiliului de Miniştri că, deşi acordurile de la Paris nu ar putea intra în vigoare pînă la schimbul documentelor ratificate, anumite măsuri pregătitoare vor putea fi luate în scopul de a uşura şi de a accelera aplicarea acestor acorduri. Generalul Speidel — adaugă ziarul — a avut numeroase întrevederi în acest sens cu generalul Gruenther".

Aşa dar, devine limpede că ultima călătorie a primului ministru francez nu are cîtuşi de puţin „un caracter turistic". Ea este strîns legată de politica de înarmare a Germaniei occidentale pe care o duce Mendès-France, trădînd interesele Franţei.

Din munca Asociaţiilor de prietenie cu U.R.S.S.

R. P. Ungară

Asociaţia de prietenie maghiaro-sovietică (MSZT) acordă o deosebită importanţă îndeplinirii în bune condiţiuni a sarcinilor Asociaţiei în legătură cu dezvoltarea agriculturii.

Asociaţia a obţinut succese însemnate în popularizarea şi aplicarea experienţei sovietice în agricultură. Au fost organizate acţiuni pentru a face cunoscută experienţa sovietică în rîndurile oamenilor muncii de la sate.

In revista „Mozgalom" Nr. 11, se publică o seamă de metode pe care organizaţiile Asociaţiei trebue să le aplice în activitatea lor din timpul lunilor de iarnă, pentru a da conţinut şi formă mai bogate muncii la sate. Un loc deosebit în această acţiune îl ocupă popularizarea Expoziţiei agricole unionale din Moscova. Această expoziţie a trezit un viu interes printre ţăranii muncitori din R.P. Ungară şi ei aşteaptă cu interes cît mai multe informaţii cu privire la realizările oamenilor sovietici în domeniul agriculturii. Cei 150 de delegaţi maghiari care au vizitat Expoziţia agricolă de la Moscova prezintă sub auspiciile Asociaţiei M.S.Z.T. dări de seamă asupra celor văzute. Aceste dări de seamă sînt organizate în colaborare cu Sfaturile Populare.

Franţa

In întîmpinarea Congresului Asociaţiei Franţa-U.R.S.S. care a avut loc în decembrie 1954 la Paris, organizaţiile Asociaţiei au desfăşurat o activitate deosebit de intensă.

Au fost organizate 68 de congrese departamentale şi adunări, dintre care congresul din departamentul Senei a fost precedat de alte 30 de adunări ale comitetelor locale; congresul din departamentul Rhône a fost precedat de 15 adunări ale comitetelor locale etc.

Congresul departamental din nord a fost condus de către Alain le Léap, vicepreşedinte al Asociaţiei şi secretar-general al Confederaţiei Generale a Muncii.

Cu prilejul aniversării tratatului franco-sovietic, Asociaţia Franţa-U.R.S.S. a organizat în toată ţara 34 mari manifestări. Centrul cultural al Asociaţiei a organizat conferinţe pe teme ca: „Relaţiile franco-ruse de-a lungul veacurilor"; „Tehnica în U.R.S.S."; „Metodele pedagogice" etc. Au fost de asemenea organizate audiţii muzicale, expoziţii, prezentări de filme şi diafilme. Muzeul pedagogic, în colaborare cu Centrul cultural al Asociaţiei, au deschis o interesantă expoziţie de desene executate de copii sovietici, expoziţie care s-a bucurat de mare succes. In 59 de departamente au fost prezentate cele mai noi filme sovietice.

S. U. A

Membri ai Asociaţiei de prietenie America-U.R.S.S. s-au prezentat în faţa aşa numitei comisii de control a activităţii subversive din New York City pentru a răspunde acuzaţiilor aduse Asociaţiei şi anume că, împreună cu alte organizaţii înregimentate în „frontul comunist" ar desfăşura o activitate „subversivă" sub controlul unei puteri străine.

Au compărut în faţa acestei comisii: Dr. John A. Kinsbury, preşedinte al Asociaţiei, William Howard Melish, fost preşedinte al Asociaţiei şi actualmente membru activ în conducere, d-na Virginia W. Epstein, locţiitor de preşedintă a Comitetului Femeilor, preotul William B. Spofford, prof. E. V. Burgess şi Robert Morss Lovett, profesori emeriţi ai universităţii din Chicago, prof. Artur Upham Pope şi prof. Ralph Barton Perry de la universitatea din Harward.

William Howard Melish, şeful bisericii episcopale protestante din Brooklin a fost interogat timp de 35 de ore. Răspunzînd cu hotărîre şi mult calm tuturor interogatoriilor, acesta a arătat care sînt obiectivele şi sarcinile Asociaţiei şi metodele de muncă desfăşurate pentru întărirea şi adîncirea mişcării de prietenie dintre poporul american şi poporul sovietic.

Argentina

In oraşul Mendoza, unul din cele mai mari oraşe ale Argentinei, s-a deschis o filială a Institutului pentru legăturile culturale între Argentina şi Uniunea Sovietică. La solemnitatea deschiderii filialei au luat parte numeroşi reprezentanţi ai vieţii publice.

In ziua deschiderii filialei institutului, reprezentanţii vieţii publice din oraşul Mendoza au vizionat filmul sovietic „Aşa s-a călit oţelul". Filmul s-a bucurat de mare succes. Tot la Mendoza, filiala Institutului a organizat o expoziţie de fotomontaje pe tema „Copilărie fericită", în care se arată cum trăiesc, învaţă şi sînt educaţi copiii în Uniunea Sovietică.

Turcia în planurile agresive ale imperialismului american

In planurile lor agresive, imperialiştii S.U.A. rezervă un loc important Turciei. Şi acest lucru nu este întîmplător. Dintre toate statele care fac parte din blocul Nord Atlantic, Turcia este situată cel mai aproape de Uniunea Sovietică. In imediata apropiere a Turciei se află strîmtorile din Marea Neagră de o mare însemnătate strategică. In afară de aceasta, Turcia reprezintă o bază foarte comodă pentru penetraţia în Orientul Apropiat, în primul rînd spre bogatele zăcăminte petrolifere ale acestei regiuni. Turcia mai dispune de mari rezerve de crom, cupru, mangan şi alte categorii de materii prime.

După ce Turcia a fost inclusă în rîndul ţărilor care primesc „ajutor" militar american şi, mai cu seamă, după intrarea ei în blocul Nord Atlantic, s-a desfăşurat în ţară, cu participarea nemijlocită a clicii militare americane, construcţia de obiective militaro-strategice — baze navale, aerodromuri, şosele etc. De fapt, forţele militare turceşti au trecut sub comanda americanilor şi sînt considerate ca o parte din „armata atlantică". După cum recunoaşte revista „United States News and World Report", publicaţie inspirată de Departamentul de Stat, Statele Unite care au acordat Turciei ajutor militar în sumă de peste 1,5 miliarde de dolari, „au primit, în schimb, o armată cu un efectiv de 450.000 de soldaţi înarmaţi, formînd 16 divizii de infanterie, 3 divizii de cavalerie, 6 brigăzi de tancuri, 4 regimente de aviaţie, rezerve de efective instruite, una din cele mai mari baze de bombardiere din Orientul Mijlociu şi 4 baze de bombardiere de vînătoare în apropiere de Rusia".

Forţele armate ale Turciei sînt atrase să participe la manevre împreună cu trupele celorlalte ţări din blocul Nord-Atlantic. Ţelul acestor manevre constă în a pregăti forţele armate ale participanţilor la acest bloc în vederea unor operaţiuni agresive comune. Este semnificativ că efectivul trupelor trimise de Turcia pentru a participa la astfel de manevre creşte din ce în ce mai mult. Astfel, în timp ce la manevrele americano-turce din februarie 1954 a participat aproape întreaga armată a doua turcă şi formaţiunea a treia de aviaţie tactică, la manevrele din septembrie, cărora li s-a dat numele pompos de „piatră unghiulară", au participat toate cele trei armate turceşti.

Cu sprijinul cercurilor cîrmuitoare turceşti, monopoliştii americani tind să transforme Turcia într-o colonie a lor. Ei pătrund din ce în ce mai adînc în toate ramurile economiei turceşti. Sub presiunea şi în interesele monopolurilor americane, Medjlisul turc a adoptat legea privitoare la investiţiile de capital străin care prevede investirea capitalului străin în toate ramurile economiei ţării — fără excepţie — şi libertate deplină de a exporta din Turcia atît profiturile cît şi orice capital. A intrat în vigoare o altă lege pregătită de afaceristul american Max Boll — lege care prevede lichidarea monopolului statului asupra exploarării şi extracţiei petrolului.

Ca urmare a expansiunii americane şi a efectuării de cheltuieli militare mereu crescînde, economia turcă trosneşte din toate încheieturile. Cîrmuitorii turci nu reuşesc să echilibreze bugetul de stat din cauza cheltuielilor militare care înghit mai mult de jumătate din buget. Deficitul comerţului exterior este imens. Ca urmare a dictatului economic al S.U.A. Turcia este silită să facă un comerţ unilateral cu ţările capitaliste. Din cauza concurenţei monopolurilor americane, ea a fost privată de un mare număr de pieţe tradiţionale pentru desfacerea produselor ei agricole, mai cu seamă a tutunului.

Subordonînd forţele armate, viaţa economică şi politică a Turciei, controlului lor, imperialiştii americani folosesc cercurile cîrmuitoare ale Turciei drept intermediari pentru înjghebarea unui bloc al Orientului Mijlociu, la baza căruia stă alianţa militară turco-pakistaneză. Se fac încercări de a extinde această alianţă agresivă prin atragerea în ea a ţărilor arabe şi a Iranului.

Recentele vizite în Turcia a regelui Transiordaniei, a prinţului irakian Abdullillah şi a primului ministru al Irakului, Nuri Said, legate de discutarea posibilităţilor de aderare a Transiordaniei şi, mai cu seamă, a Irakului la pactul turco-pakistanez, constituie o dovadă grăitoare că Turcia continuă să manifeste o vastă activitate în direcţia înjghebării unui bloc agresiv în Orientul Apropiat şi Orientul Mijlociu cu participarea ţărilor arabe.

In strînsă legătură cu atragerea ţărilor arabe în blocul agresiv al Orientului Mijlociu este recenta conferinţă de la Damasc a diplomaţilor americani acreditaţi în ţările Orientului Mijlociu, conferinţă care a avut loc sub preşedinţia lui George Allan, secretar de stat adjunct al S.U.A. După cum se poate vedea din relatările presei străine, problema principală discutată la această conferinţă a fost problema creării unui bloc militar agresiv în Orientul Apropiat şi în Orientul Mijlociu.

Popoarele din Orientul Apropiat şi Mijlociu îşi dau seama că imperialiştii americani caută să subjuge, cu ajutorul agenturii lor, aceste ţări, să acapareze bogăţiile lor naturale şi să le transforme în baze de atac împotriva Uniunii Sovietice şi ţărilor de democraţie populară. Se intensifică lupta împotriva realizării planurilor agresive americane. Aşa, de pildă, ziarul sirian „Al-Hadar" scrie că studenţii de la Universitatea din Damasc au adresat preşedintelui Republicii, primului ministru şi preşedintelui Parlamentului o petiţie în care protestează împotriva ţinerii la Damasc a conferinţei diplomaţilor americani. In acest protest se spune: studenţii universităţii siriene consideră că însuşi faptul convocării acestei conferinţe afectează suveranitatea ţării, reprezintă o sfidare a aspiraţiilor naţionale ale poporului exprimate în ultimele alegeri parlamentare. Protestul se încheie cu cuvintele: „americani, cărăţi-vă din ţara noastră!".

Potrivit relatărilor ziarului libanez „Al-Ahbar" proteste similare au fost adresate de avocaţii din Damasc şi Homs, de arhitecţii şi medicii din oraşul Hama, de locuitorii din Latakia şi de populaţia localităţii Djabl.

Săptămînalul egiptean „Ad-Tahrir" scrie că puterile imperialiste nu vor reuşi să înşele popoarele arabe prin propaganda mincinoasă despre pretinsul caracter paşnic al blocurilor militare în care aceste puteri imperialiste încearcă să atragă ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu.

Popoarele ţărilor arabe nu-şi făuresc nici un fel de iluzii, nici în ce priveşte pe agenţii turci ai imperialismului american, care caută prin vorbe dulci despre tradiţionala prietenie turco-arabă să adoarmă vigilenţa lor şi să atragă aceste state în blocurile militare agresive. Presa arabă a atras, în repetate rînduri, atenţia şi asupra faptului că, în Turcia, există cercuri care nu se dau înlături să se îmbogăţească pe seama vecinilor. Ziarul libanez „Al-Hadaf" a publicat acum cîteva zile o scrisoare din Turcia în care autorul scrisorii, de naţionalitate arabă, sublinia că guvernul turc nu poate renunţa la visul reconstituirii imperiului otoman.

L. IAKOVENKO

Note

„United Fruit" culege roadele

Pregătind, în vara anului trecut, intervenţia armată împotriva poporului guatemalez, cercurile cîrmuitoare ale Statelor Unite au scornit o versiune potrivit căreia mica republică latino-americană ar ameninţa, chipurile, pacea şi securitatea continentului american. In acea vreme, presa monopolurilor americane urla pe la toate răspîntiile că Guatemala reprezintă „bastionul comunismului" în America.

Se ştie că, înzestraţi cu arme şi bani americani, intervenţioniştii au răsturnat guvernul condus de preşedintele Arbenz. In Guatemala a fost instaurată dictatura teroristă a clicii colonelului Armas, numit al monopolurilor americane.

Iar acum, cînd s-au scurs şase luni de la intervenţia armată, însăşi presa americană dezvăluie adevăratul tîlc al aventurii militare întreprinse în Guatemala de monopoliştii americani. După cum rezultă din ştirea publicată zilele trecute de ziarul „New York Times", societatea americană „United Fruit" a reprimit toate pămînturile ce-i fuseseră expropriate prin reforma agrară.

Aşa dar, „United Fruit" a reintrat în posesia plantaţiilor sale şi s-a apucat, din nou, de jecmănirea bogăţiilor naţionale ale poporului guatemalez.

Monopolurile americane culeg acum roadele crimei săvîrşite împotriva poporului Guatemalei.

„Sprijin moral"

— Hallo, John, unde mergem diseară? La fabrica de textile? Acolo se dă astăzi un concert simfonic cu ocazia scăderii cu 10 la sută a salariilor.

— Mă tem, Tom, că n-o să fie cine ştie ce. Hai mai bine la uzina de utilaj electric, acolo trebuie să fie un concert vesel, urmat de dans.

— Dar ce s-a mai întîmplat şi acolo?

— Cum, n-ai auzit? A fost introdusă săptămîna necompletă de muncă. Ieri au fost zvîrliţi în stradă 250 de oameni, cred, dar, că o să fie veselie mare. Vreo „seară a risului", sau ceva asemănător...

Se pare că patronii societăţii americane de automobile „Studebacker" înfăţişează tocmai un asemenea tablou idilic. Potrivit relatărilor revistei „U. S. Verity", ei au hotărît să dea concerte pentru muncitori cu ocazia... fiecărei scăderi de salarii. In acest scop, ei au angajat chiar cunoscuţi actori de comedie.

Este neîndoelnic că un asemenea „sprijin moral" — citîm cuvintele revistei — acordat muncitorilor va fi adoptat de numeroşi capitalişti americani. In ceea ce-i priveşte pe muncitorii americani, ei răspund, după cum se ştie, la scăderea neîntreruptă a salariilor prin măsuri poate mai puţin vesele — în schimb, mult mai eficace. De pildă — cu greve.

De gustibus...

Nu de mult, John Redrick, corespondent al agenţiei americane Associated Press, a împărtăşit cititorilor impresiile sale despre viaţa în Indochina.

Comparînd condiţiile de trai din Hanoi, oraş aflat astăzi sub cîrmuirea guvernului Republicii Democrate Vietnam, cu condiţiile de trai din Haifon, unde sînt cantonate forţele armate ale Uniunii Franceze, precum şi prietenii lor baodaişti, transoceanici şi de alte soiuri, John Redrick a ajuns la o concluzie interesantă: „In pofida dezordinii şi suprapopulării — scrie el — viaţa la Haifon este infinit mai plăcută decît la Hanoi"

De ce oare?

Iată de ce: „Haifonul, cu corupţia sa, cu fumătăriile de opium şi cu casele lui de toleranţă — recunoaşte cu multă sinceritate John Redrick — este plin de viaţă şi libertate"(!).

Şi acum să se mai spună că ziariştii americani ascund în faţa contemporanilor rafinatele lor gusturi...

„Fidelitate"

— Ah! — exclamă Frau Knopke, întîmpinînd pe soţul ei care se întorsese de la un miting revanşard. Totdeauna am fost convinsă că eşti un soţ credincios, dar n-am crezut că, pentru credinţă acum se acordă medalii. Ia arată!

Kurt Knopke fost S.S.-ist, membru al celui de „al patrulea grup al Uniunii Austriece camaradereşti", organizaţie fascistă recunoscută în mod oficial de autorităţi şi care se bucură de deosebita bunăvoinţă a ministerului afacerilor interne, întinse mîna:

— Priveşte!

„Onoarea mea se numeşte fidelitate".

Frau Knopke era oare naivă şi nu bănuia că fiecare medalie îşi avea şi reversul ei? Altfel, întorcînd medalia, ea ar fi văzut pe reversul ei un cap de mort cu însemnarea: „S.S. continuă lupta!"

Şi Frau Knopke ar fi înţeles că această fidelitate a soţului ei este departe de a fi conjugală, Kurt Knopke a rămas pur şi simplu credincios lui însuşi şi trecutului său de membru al detaşamentelor S.S. Dar, pentru acest lucru poţi primi astăzi o medalie nu numai de la „vechii tăi prieteni de luptă", dar şi de la noii stăpîni de dincolo de ocean!

Învăţăturile înţelepţilor din Iran şi corectările d-lui Dulles

Luînd cuvîntul zilele trecute la Washington, în cadrul unui banchet oficial, John Foster Dulles, secretarul de stat al S.U.A., a vorbit despre relaţiile dintre Iran şi Statele Unite. Printre altele, el a declarat că „ambele ţări merg spre un ţel comun".

Fără să-şi asume sarcina de a expune, la acest banchet, care anume sînt aceste ţeluri şi care anume căi duc la realizarea lor, Dulles a alunecat pe făgaşul amintirilor.

— Cînd eram elev — a declarat Dulles — ni se spunea la şcoală că oamenii de seamă ai Iranului învăţau următoarele pe copiii lor: să tragă bine cu arma, să călărească bine, să spună adevărul.

Dar vremile se schimbă. Dulles a părăsit de mult băncile şcolii. Acum el a hotărît, cu de la sine putere, să aducă o serie de corectări învăţăturilor vechilor înţelepţi ai Iranului:

— Noi, americanii, a spus Dulles, am redus (?!) această înţeleaptă învăţătură istorică, definind-o astăzi în cîteva cuvinte: fiţi puşcaşi buni şi curajoşi!

Dulles nu se arată interesat să vadă pe iranieni învăţînd călăria: generalii americani preferă unităţile de tancuri celor de cavalerie.

El, dar ce s-a făcut cu „să spună adevărul"? Acest sfat înţelept a fost omis pentru că el nu corespunde, nici în cea mai mică măsură, intereselor diplomaţiei americane.

Ce-a mai rămas atunci? A rămas tocmai ceea ce interesează cercurile agresive ale S.U.A. al căror exponent este Dulles însuşi. Bătîndu-şi joc de străvechea cultură şi înţelepciune a poporului iranian, Dulles doreşte să vadă pe iranieni numai şi numai în uniformă, numai şi numai ca puşcaşi. Şi toate acestea, pentru a adăuga la veniturile monopolurilor americane realizate din jefuirea petrolului iranian, veniturile ce urmează a fi dobîndite pe seama sîngelui soldaţilor iranieni, pe care generalii americani sînt gata să-l folosească drept carne de tun.

Pretenţiile revanşarzilor bonnişti asupra Alsaciei şi Lorenei

Nu o dată, cercurile largi ale opiniei publice europene au fost indignate de ameninţările proferate de revanşarzii de la Bonn la adresa statelor vecine cu Germania şi, mai ales, la adresa Franţei. Sînt binecunoscute impertinentele declaraţii ale foştilor generali hitlerişti, instalaţi azi la Bonn în jilţuri confortabile şi rentabile, declaraţii în care aceştia spuneau că „vor vorbi cu Franţa într-un alt limbaj" de îndată ce vor fi formate diviziile vest-germane. Militariştii bonnişti au şi început să-şi exprime pe faţă pretenţiile asupra unor teritorii care au aparţinut de veacuri Franţei. Presa revanşarzilor ca, de pildă, ziarul „Deutsche Soldatenzeitung", prezintă cu tot mai multă insolenţă cererea de a se acorda „autonomie politică" Alsaciei.

Incercînd să-şi fundamenteze cererea, revanşarzii de la Bonn recurg la aceleaşi argumente la care au recurs în preajma celui de al doilea război mondial conducătorii Germaniei hitleriste. După cum se ştie, în preajma cotropirii Cehoslovaciei, hitleriştii au stîrnit o zarvă cumplită în legătură cu necesitatea „apărării drepturilor germanilor sudeţi". Acum, revanşarzii bonnişti fac declaraţii peste declaraţii cu privire la „încălcarea drepturilor" unei părţi a populaţiei din Alsacia şi Lorena. „In momentul de faţă — scrie ziarul „Deutsche Soldatenzeitung" — Franţa încearcă să lipsească pe locuitorii Alsaciei şi populaţia germană din Lorena de dreptul inalienabil al omului de a vorbi în limba sa maternă".

Revanşarzii de la Bonn încearcă să „demonstreze" că Alsacia şi Lorena nu ar fi, chipurile, teritorii franceze, că ele „ar fi aparţinut din vechime" triburilor germanice. Vărsînd un torent de observaţii jignitoare la adresa poporului şi guvernului francez, „Deutsche Soldatenzeitung" afirmă că „autonomia Alsaciei este pe deplin posibilă" şi că Alsacia trebuie să fie pusă mai întîi sub „ control european", adică sub controlul monopolurilor americane şi al partenerilor lor bonnişti.

Militariştii germani nici nu se mărginesc la o simplă cerere de transformare a Alsaciei într-un „teritoriu european". Ei visează la anexarea Alsaciei şi a altor teritorii aparţinînd ţărilor vecine cu Germania. Faptul că asemenea planuri nu sînt străine Bonnului este dovedit şi de declaraţiile conducătorului organizaţiei revanşarde „Acţiunea germană". Căpetenia acestei organizaţii, zu Loewenstein, deputat în Bundestagul vest-german, a cerut, în repetate rînduri, crearea „Germaniei mari", care să includă, în afara teritoriilor germane, Luxemburgul, Alsacia şi Lorena, Austria, Tirolul de Sud, o parte a Cehoslovaciei şi o serie de cantoane elveţiene.

Atitudinea impertinentă a revanşarzilor bonnişti stîrneşte neliniştea opiniei publice germane. Următoarea părere poate fi din ce în ce mai des auzită în cercurile largi ale opiniei publice vest-germane: atît timp cît revanşarzii nu au divizii, ei pot doar să latre. Dar dacă vor primi aceste divizii prin acordurile de la Paris, ei vor încerca să muşte.

Pe baza acordurilor de la Paris între Anglia, Franţa, Belgia, Olanda, Luxemburg şi S.U.A. s-a ajuns la o înţelegere în ce priveşte repartizarea volumului iniţial al armamentului cu care va fi înzestrată armata Germaniei occidentale. Din volumul total, Franţei îi revin cam 15%.

(Ziarele)

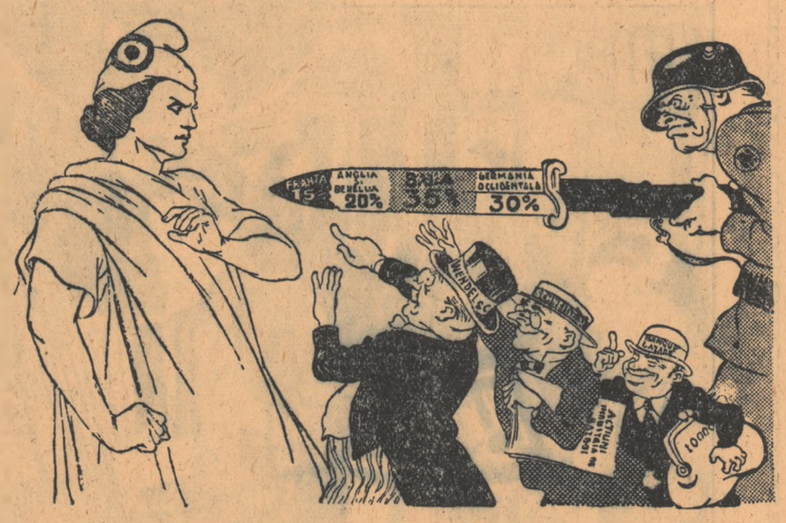

MONOPOLIŞTII FRANCEZI: Nu ţi fie teamă, baioneta asta e 15% de-a noastră, franţuzească!

(Desen de V. Fomicev)

Croitorul şi atomul

FOILETON

Heinrich Jordan, un modest croitor german din Bremenhafen, mergea abătut spre casă. Îi plăcea berea — ea devenea însă tot mai proastă. Îi plăcea liniştea — dar unde să mai găseşti linişte acum, cînd întreg oraşul este înţesat cu soldaţi americani?

Deodată, croitorul simţi că cineva l-a înşfăcat de umăr.

— Gura, bătrîne, şi urcă în maşină! — se răsti într-o nemţească pocită un glas de bas.

Heinrich Jordan ridică speriat ochii: în pas cu el mergeau doi vlăjgani în uniformă americană. „Pe semne că prea i-am strîmtat pantalonii roşcovanului maior Wills" — gîndi bietul Heinrich. Dar nu mai era nimic de făcut. Tremurînd de teamă, croitorul se înfăţişă în faţa maiorului Bridle, comandantul secţiei locale a serviciului american de spionaj.

— Luaţi loc, Herr Jordan, — spuse politicos americanul — şi vorbiţi-ne despre ultimele dv. lucrări. „Asta e! Pantalonii lui Wills!" — îi fulgeră prin minte lui Jordan.

— Vedeţi, era cam puţin material de aceea...

— Nu încercaţi să scăpaţi prin fraze generale, cît mai aproape de adevăr, Herr Jordan!

Din păcate, Heinrich Jordan nu a înţeles multă vreme ce vroia de la el maiorul american. In naivitatea sa, el nici nu bănuia că, pe lume, există un tiz al său, profesorul P. Jordan, cunoscut savant, specialist în energie atomică. Croitorul nu putea şti nici că Bridle avea misiunea de a-l captura pe profesor şi de a-l expedia dincolo de ocean. Cu groaza în suflet, Heinrich Jordan încerca zadarnic să demonstreze că, în toată viaţa lui nu a avut nimic comun cu dezagregarea atomului.

Neplăcuta conversaţie s-a prelungit destul de mult. Bridle şi-a ieşit din fire. Neamţul nu se dădea bătut, continuînd să ţipe în gura mare că el poate, cel mult, să deosebească un frac de un smoking, dar nici n-a auzit măcar de asemenea cuvinte îngrozitoare ca „proton" şi „isotop". Pînă la urmă, croitorul german a fost legat fedeleş, i s-a vîrît un căluş în gură, i s-a administrat un narcotic şi, sub această formă, Heinrich Jordan a fost transportat cu avionul la Washington.

Aici, toate au fost luate de la început. La toate anchetele, Jordan protesta şi dovedea cu perseverenţă că el este un simplu şi cinstit croitor şi că, la nevoie, poate fi considerat şi profesor, dar profesor de croit mîneci şi cusut nasturi. Americanii surîdeau într-una: şiret mai e fizicianul ăsta german!

Discuţiile purtate pe un ton corect, nu au durat multă vreme. Scurt timp după sosirea sa în Statele Unite, Heinrich Jordan a fost transferat în lagărul de concentrare de la Port-George. Comandantul lagărului, căpitanul Parvis, era un adept pasionat al „luminării" deţinuţilor. Din iniţiativa lui, cît era ziua de lungă, megafoanele transmiteau muzică de Wagner pe ritmul şlagărului de jazz „Dacă ai s-o vezi pe mătuşă-mea". Potrivit părerii căpitanului, Wagner putea deveni estetul mai accesibil pentru popor.

Au trecut cîteva săptămîni pînă cînd sărmanul croitor, pradă celei mai crunte disperări, a fost poftit din nou în biroul comandantului lagărului. Parvis nu era singur: în cameră se înghesuiau foarte mulţi oameni. Venise floarea serviciului american de spionaj, experţi în problemele energiei atomice, psihiatri etc etc. Heinrich Jordan a fost invitat să se aşeze în faţa unei maşini de cusut. Croitorul a examinat-o atent, a băgat aţa în ac, a verificat suveica, şi — în sfîrşit — a aruncat priviri întrebătoare americanilor de faţă.

— Scumpe profesore Jordan, vă rugăm să binevoiţi să coaseţi această mînecă la acest veston!

Mîinile „profesorului" au prins să alerge cu dibăcie, roata a început să se învîrtească veselă şi, ca turnată, mîneca se lipi de veston.

Experţii se priviră îngînduraţi. Apoi, clătinînd din cap, au plecat.

— Ei, acum credeţi că sînt croitor? — întrebă plin de speranţă bietul Heinrich.

Comandantul lagărului îl privi cu asprime şi răspunse glacial:

— A fost foarte interesant.

Cazul „profesorului" Jordan a pus la grea încercătură Departamentul de război al Statelor Unite. A fost nevoie ca în S.U.A. să fie aduşi încă doi germani, vechi prieteni de-ai croitorului. Numai după această confruntare, Washingtonul s-a convins, în sfîrşit, că vînătorii din serviciul american de spionaj din Germania occidentală au prins cu totul alt vînat decît cel pe care voia să-l captureze Pentagonul. Lui Heinrich Jordan i s-au cerut scuze, i s-a înmînat un plic cu actele ce-i fuseseră lunte, după care fu îmbarcat pe un vapor.

Frau Jordan a plîns îndelung şi amar pe umărul bărbatului său, pe care îl socotise pierdut. Micuţul Fritz, cu pantalonii peticiţi, şi Karl şi Kurt, cel mai mare dintre copii, îl priveau cu ochi căscaţi de uimire. Tatăl lor lipsise de acasă mai bine de un an şi, pentru a avea ce mînca, familia vînduse din casă tot ceea ce se putuse vinde. După multă chibzuială, după îndelungi cumpăniri, Heinrich Jordan s-a hotărît să ceară americanilor plata daunelor. El s-a adresat ambasadei Statelor Unite. Dar acolo i s-a dat a înţelege că este de dorit ca s-o întindă cît mai repede şi să nu mai bată la cap cu pretenţii atît de stupide nişte oameni atît de ocupaţi.

Povestea lui Heinrich Jordan, croitor din Bremenhafen, căruia i-a fost dat să pună la grea încercare timp destul de îndelungat minţile bossilor atomici din S.U.A. a fost relatată de ziarul italian „Avanti". O poveste simplă, mărturie vie a „libertăţii şi democraţiei" pe care imperialiştii americani încearcă s-o extindă asupra întregii lumi.

R. ZANKOVA

„VEAC NOU", organ al Consiliului General A.R.L.U.S. Apare săptămînal. Redacţia şi administraţia: Bucureşti, str. Piaţa Amzei nr. 4, telefon 4 10 12, 4 66 07.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". Piaţa Scînteii. ABONAMENTE: pe 3 luni, 3 lei; pe 6 luni, 6 lei, pe 1 an, 12 lei. Abonamentele se fac la toate oficiile poştale, prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii.